

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

TRILINA PUCCI

#1 Amazon bestselling author of
Tangled in Tinsel

A Play For

LOVE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

AMAZON ORIGINAL STORIES

TRILINA PUCCI

A Play For
LOVE

TRİLİNA PUCCI'NİN DİĞER ESERLERİ

Ölmek için

*Bir Katil Gece
Ölmek için*

Romantik Komediler

Ne Kadar Çok O Kadar İyi Serisi

*Tinsel'de Dolaşmış
Knot So Lucky
Kırık Kalbi Onarmanın Üç Yolu*

Hazırlık Okulu Romantizmi

Skandal Serisi

*Pis Küçük Güzellikler
Kötü Küçük Yılanlar
Kirli Küçük Sırlar*

Yasak Aşk Karanlık Romantizm

Yıldızların Kesiştiği Dizi

*Tıpkı Cennet gibi
Cehennem gibi günah işlemek*

Karanlık Mafya Kitapları

King Kardeşler Serisi

*Gerçek
İbadet
Ahlaksız*

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2026 Trilina Pucci
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde herhangi bir biçimde iletilemez.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından yayınlanmıştır.
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories,
Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği irtibat kişisi:
Amazon Media EU S.à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662538315 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson
Kapak resmi: © Marta Ortiz, © Di_Studio / Getty

*New York, seni sonsuza kadar sevdim ve bir gün
sonsuz kadar mutlu olacağız.*

İÇİNDEKİLER

[Olası Olmayan Romantik Karşılaşma: İkinci Şanslar
Çalma listesi](#)

[1. PERDE: TANIŞMA . . .](#)

[Rory](#)

[II. PERDE: KARIŞIK SİNYALLER VE BÜYÜK JESTLER . . .](#)

[Oliver](#)

[Rory](#)

[Oliver](#)

[Rory](#)

[Oliver](#)

[Rory](#)

[3. PERDE: SONSUZA KADAR MUTLU YAŞADILAR](#)

[Rory](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Trilina Pucci'nin diğer eserleri](#)

Olası Olmayan Romantik Karşılaşma: İkinci Şanslar

Kader gizemli yollarla işler ve Sevgililer Günü'nde özellikle yaramazlık yapar. Kazara Zoom çökmelerinden mezarlıkta dirilişlere kadar, altı sevilen romantizm yazarı size giderek daha ateşli ikinci şanslar içeren bir koleksiyon sunuyor.

Christina Lauren'ın Accidental Yours adlı eseri

Pazarlama danışmanı Veronica yanlışlıkla yanlış Zoom toplantısına katıldığında, şirketin ilgi çekici CEO'sundan bir iş teklifi aldığında şok olur. Profesyonel e-posta alışverişleri hızla flörtleşmeye dönüşür, ancak Veronica'nın zihni sürekli çekingen ama yakışıklı yeni komşusuna kaymaktadır. Sevgililer Günü yaklaşırken, bazen en olasılık dışı tanışmaların mükemmel bir eşleşmeye yol açabileceğini keşfedecektir.

Zaman Görecek, Hannah Bonam-Young

Bir tarih öğretmeni, vefat eden büyükannesinden 1950'lerdeki gizli bir aşk ilişkisini anlatan bir mektup aldığında, bu onu onlarca yıl önce saklanmış bir zaman kapsülüne götürür. Ancak her şeyi değiştiren, büyükannesinin kayıp aşkının çekici torunudur. Bu olay, bazen kalbin tam olarak nereye ve ne zaman ait olduğunu bildiğini kanıtlar.

Julie Soto'nun İkinci Perde Romantizm

Gıda zehirlenmesi nedeniyle Sevgililer Günü gösterisi *Oklahoma!*'nin başrol oyuncusu sahneden çekilince, televizyon yıldızı Colby J. Turner gösteriyi kurtarmak için devreye girer. Ancak başrol oyuncusu Bex Hardgrave için bu son dakika oyuncu seçimi, beklediğinden daha fazla drama anlamına gelmektedir. Sekiz yıl önce, sahnedeki kimyaları gerçek hayatta da bir aşk ateşini yakmıştı, ta ki bir yanlış anlaşılma perdeyi kapatana kadar. Gösteri zamanı yaklaşırken, Bex ve Colby ikinci şanslarını hak eden bir aşkın ayakta alkışlanmayı hak edip etmediğine karar vermek zorundadır.

Trilina Pucci'nin Aşk İçin Bir Oyun

Yıllar önce, üniversitede sahnelenen *Romeo ve Juliet* oyununda, Rory ve Oliver kader onları ayırmadan önce unutulmaz bir sahne öpücüğü paylaşmışlardı. Şimdi, Sevgililer Günü'nün hüznünü brunch'ta unutmaya çalışırken, eski Romeo'sunu, altın rengi şort ve kanatlardan başka bir şey giymeden, aşk acısı çeken kalabalığa Cupid rolünü oynarken görür. Aralarındaki kimya hâlâ kıvılcım saçıyor, ancak bu eski başrol oyuncularını, ikinci şanslarını gerçek bir aşka dönüştürmek için Shakespeare'in rehberliğinden daha fazlasına ihtiyaç duyacaklar.

Catherine Cowles'ın Sevgililer Günü'ne Ölüm

Erkek arkadaşının ihanetinden sonra, Maia St. James'in en son istediği şey Sevgililer Günü'dür. Ancak arkadaşları onu bir dağ kulübesinde düzenlenen "Sevgililer Günü'ne Ölüm" maskeli balosuna sürükler ve orada maskeli bir yabancıyla öpüşür, ancak onun eski erkek arkadaşının ağabeyi olduğunu fark eder. Bir konuk öldürülmüş olarak bulunca, parti ölümcül bir gizeme dönüşür. Artık Maia, ikinci aşk şansını kaybetmeden önce katili ortaya çıkarmak zorundadır.

Navessa Allen'ın *Valentine's Slay* adlı eseri 🌶️🌶️🌶️🌶️

Louisiana mezarıcı Noah Evans'ın Sevgililer Günü gecesi vardiyası, lise aşkı Emma'nın yeni kazılmış mezarından çığlık atmaya başlamasıyla beklenmedik bir hal alır. Ölümcül bir aile komplosunu ortaya çıkarırken, Noah ve Emma eski aşkların ikinci kez daha da ateşli olduğunu keşfederler, özellikle de biri onları öldürmeye çalışırken.

♥ * **Heat Scale Key** ♦ ♥

Explicit dark romance

Romantic suspense with moderate steam

Classic contemporary romance

Sweet romance with witty banter

Çalma listesi

1. "Empire State of Mind" — JAY-Z ve Alicia Keys
2. "En iyi vuruşunu yap" — Pat Benatar
3. "Sally, Şarap Bittiğinde" — Rol Model
4. "My Valentine" — Michael Bublé
5. "Piano Man" — Billy Joel
6. "Cupid Shuffle" — Cupid

I. PERDE

TANIŞ A SAHNESİ...

Rory

Insanlar küçük gruplar halinde sohbet ediyorlar, herkes dolar mağazasının dekoruna batırılmış gibi görünen küçük tiyatronun ilk üç sırasını işgal ediyor.

Hayatımda hiç bu kadar çok parlak kalp ve kağıt Cupid görmemiştim. Bu, maksimalistlerin aşk kabusu. Ve benim kişisel kabusum.

Ancak profesörümüz —eğer ona öyle denilebilirse (ben sadist demeyi tercih ederim)— ara sınavımızın sadece erken olacağına karar verdi... *Sevgililer Günü'nde...* . . . aynı zamanda Shakespeare'in en romantik oyunlarının soğuk okumasını da yapacaktık.

Neden? tek doğru cevaptır.

Bu sadece daha önce hiç yapmadığımız bir şey olmakla kalmıyor, ek bir bonus olarak, sadistçe eğlencesi için bizi rastgele eşleştirip bu sahneleri canlandırmamızı istiyor... Sahne üzerinde, sahte yıldızlı gökyüzünün altında, üzerinde "Seni çok seviyorum" yazan balon kemeri ve bir spot ışığı var.

911'i arıyorum demek, duygularımı ifade etmek için yetersiz kalır.

Çünkü bu ticari sevgi gününde sadece bekar olmakla kalmıyorum, aynı zamanda bu gün buradaki çöp kutusu gibi adamlarla öpüşmek zorunda kalacağım.

Geçmiş hayatımda ne yaptım da bunu hak ettim?

En yakın arkadaşım Cece'nin yanında homurdanıyorum, sahnenin önüne yapıştırılmış kağıt kalplerine gözlerimi devirirken, hayatıma yakında gelecek olan trajediden dolayı içten içe onu suçluyorum.

Hepsi sadece "Ben de" demeli, çünkü bütün gün boyunca taciz edildiler.

"Bu yüzden başın büyük belada," diye fısıldıyorum. "Seni dinlememeliydim."

Beni görmezden gelerek kıkırdar.

Ama o benim haklı olduğumu biliyor. Bunun A almak için en kolay ders olduğunu söyledi. Sadece birkaç hafta oyunları analiz etmek. Yetişkinlik yolculuğumuza başlamadan önce üniversitedeki son anılarımızı özümseyebileceğimiz, beyni dinlendirebileceğimiz türden bir ders... falan filan. İngilizce bölümü öğrencilerine güvenmemenin daha iyi olduğunu biliyordum, her şeyi romantikleştirmede çok iyiler. Yine de onun tavsiyesine uydum ve derse kaydoldum. Ve bakın bu beni nereye getirdi.

"Hadi ama... bu eğlenceli olabilir," diye alay ederek omzuma hafifçe vuruyor. "Yani, belki Cupid okunu ikimizden birine atar."

Yüzüm ona doğru çevrilir ve gözlerimi kırpıştırarak ona bakarım, sonra şöyle derim: "Cupid... bu sınıfta mı? Gaslighter. Artık gerçekte kim olduğunu anlıyorum. Sen bir canavarsın."

Bir başka kıkırdama.

İstediği kadar gülebilir, ama bu ara sınav benim on üçüncü nedenim olacak.

Derin bir nefes aldım. "Sana yemin ederim, *Romeo ve Juliet*'i çizmek zorunda kalırsam seni asla affetmeyeceğim. Hatta okula şikayette bile bulunabilirim. Ne tür bir ara sınavda bir yabancıyı öpmek zorunda kalırsın ki? Bu iğrenç bir şey."

"Aslında istatistik dersinden kaldım, ama bunu elde etme şansı ne kadar? Öpüşme sahnesi olan tek bir senaryo var. Bu, bin de bir gibi bir şey mi?"

"Ciddi misin? Cece... sekizde bir," dedim, yüzümde hiçbir ifade olmadan. "Ve bu haşarelerden birini öpmek zorunda kalırsam, mısır gevreğine siyanür koyabilirim."

Bu sefer bana sırtarak bakıyor. Benim sinirlenmemi zevkle izlemesinden nefret ediyorum. Bu çok saygısızca. Tanrı aşkına, bize sunulan erkeklerin genetik yapısını o da

biliyor. R ve J'yi boş verin, asıl trajedi bu adamlar ve o da bunun eğlenceli olabileceğini söyleme cüretini gösteriyor.

Hayır... Onlarla yakınlaşmaktansa, kaldırımları yalamayı tercih ederim. Yani, hadi ama... Bugün olmaz. Bütün günler içinde bugün olmaz.

Bu sınıftaki yedi kişiden üçü, yirmi iki yaşında, sanki kimse bunu fark etmemiş gibi sınıfın Zoom görüşmelerinde erotik sesler çıkarmanın komik olduğunu düşünüyor. *Biz biliyoruz ve bu komik değil.*

Bugün bana önce *hanımefendi* diye hitap ederek adımı soran başka bir adamın, diyetini tamamen yeniden düzenlemesi gereken bir ağız kokusu var . . . Onun hakkında bilmek istemediğim başka bir şey daha.

Sonra da terlikler var... Ne tür bir canavar köpeklerini herkesin görebileceği bir yerde bırakır ki? Ayak parmaklarında o kadar çok tüy var ki, kabuslarımda bile göreceğim.

Sadece düşünmek bile beni titretmeye başladı.

Ama en sevmediğim erkek ortak özellikleri, kötü sakal ve bir inçlik...

One-Inch, zaten tanıdığım Jaxon adında bir adam. Kamyonetin kasasında kel kartal bayrağı var, ensesinde *Freedom* yazan bir dövme var ve ayakkabılarında topuklu tabanlık var. Bu yüzden ona bu lakap takılmış. . . 1,80 metre boyunda olduğunu söylemesine izin veren o bir inçlik fark.

Haberler, Jaxon, kimse senin 1,80 boyunda olmanı umursamıyor. Seni engelleyen şey bu değil. Senin kişiliğin, dostum.

"Yüzündeki o ifadeyi sil," diye fısıldıyor Cece, beni gülümsetiyor çünkü en sevdiğimiz film olan *Dazed and Confused*'dan alıntı yaparken çok kötü bir iş çıkarıyor. "İçinden kötü konuşmalar yaptığını her zaman anlayabilirim."

Ona doğru döndüm, dirseğim koltuğumun üstüne asılıydı.

"Bu, bize yaşattığın travmaya karşı verdiğim savaş ya da kaç tepkisi. Bu hayatımın en kötü günü... Jaxon'ın giydiği gömleği fark ettin mi?"

O burun kıvrır. "*Stealin' Hearts* yazıyor. Ne var bunda?"

"Ön tarafta Cece... arka tarafta ise *Blastin' Farts* . . . yazıyor."

Omzunun üzerinden arkasına bakar. "Vay canına."

Başımı sallayarak, her şeyi içime sindiriyorum. En az üç kişi nane şekeri çiğniyor, biri de ton balıklı sandviç yiyor. Evren benden nefret ediyor. Büyük harfle *H* ile nefret ediyor.

Sözlerimi bir iç çekiş gibi dışarı veriyorum. "Onlar için bir kadına en yakın olabileceğimiz kişiler olduğumuzun farkındasın. Bu sınıf aslında bir hapisane."

Gözlerini devirerek geriye bakar. "Çok dramatiksin, neden üniversitede son seçmeli ders olarak tiyatroyu seçtiğimi merak ediyorsun."

Dişlerimi gıcırdatarak ona kötü bir bakış attım ve "Arkadaşlığımız bitti. Bu yeterince dramatik mi?" dedim.

Önümdeki sandalyeden pembe bir kalp alıp yırtıyorum. Bu onu güldürüyor ve sonra omzuma itiyor.

Ama ekliyorum: "Dinle, beni hayatında tutmak istiyorsan, bu gece içkileri sen ısmarla. Bütün gece. Belki bayılırsam, bugünü hatırlamam."

Omuzlarını silkiyor, ağzına bir sakız atıyor, bana da biraz ikram ediyor ve "Anlaştık" diye mırıldanıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Hal-Olive-Garden-Tosis'e yakalanırsak diye iki tane çiğnememiz gerekmez mi?"

"Bugünün, utanç verici bir B-roll gibi zihnime kazınacağından korkuyorum. Hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecek."

Yine de iki parçayı da alacağım. Tedbirli olmakta fayda var.

"Ooh, ooh, oyun zamanı," diye fısıldadı ve ben de profesöre bakmak için başımı çevirdim.

Küçük kıvrıkcık kafası, herkese oturmalarını söyleyerek ellerini yukarı aşağı sallarken zar zor görünüyor.

"Pekala, oyuncular..." diye başlar. "Ne harika bir dönem oldu. Her bir oyuna derinlemesine çalıştınız ve şimdi tüm bu araştırmalarınızı etkileyici bir performansa dönüştürebilirsiniz. Unutmayın, notunuzun yüzde kırkı bu sınava bağlı, bu yüzden oyunculuk yeteneklerinizi en iyi şekilde sergileyin."

Gözlerimi utangaç bir şekilde gülümseyen Cece'ye çevirdim.

"Ben şapkadan isimleri çekmeden önce gönüllü olmak için yeterince cesur olan var mı?"

İnsanlar birbirlerine gergin bir şekilde bakıyorlar, oda sessiz.

"Oh, hadi ama..." diye gerçek bir nefreti gibi dürtüyor.

Sessizce inleyerek, yıpranmış kapuşonlu sweatshirtimin cebine ellerimi sokup Cece'ye fısıldadım: "Senden nefret ediyorum."

Ama o, kolumu tutmadan önce göz kırparak, onu çekip kurtarmaya çalışır. Ne oluyor...

"Gönüllü ol," diye aceleyle söyler. "Böylece daha çabuk biter. Sonra da senin peşinden gelirim."

Başımı sallarken göğsümde panik yükseliyor, üst vücudumun tüm gücünü kullanarak elimi kapuşonlu ceketimin içinde tutuyorum.

"Hayır, neden benden nefret ediyorsun? Sana ne yaptım ki?"

Kıkırdar. "Sadece elini kaldır, seni koca bebek. Aşağılanma kaçınılmaz."

"O zaman gönüllü ol."

Bu yordakılardan biriyle o sahnede olmak fikri beni çaresizliğe sürüklüyor, bu yüzden uzanıp elini tutup kendi elimle kaldırmaya çalışıyorum, ama o direniyor ve gözlerim büyürken, onun kahkahası gittikçe yükselirken, kollarımızla halat ekmece oynuyoruz.

"Hayır," diye sessizce ciyaktadı, hala elimi kaldırmam için ısrar ediyordu. "nce sen."

"Kes şunu." Ben de homurdanarak gülüyorum. "Yoksa gördüğüm herkese senin frengi olduğunu söylerim. El ilanları yapıp kampüsün her yerine asarım."

O da aynı derecede tehditkar bir cevap veremedi, Profesör Torture'un sesi yankılanır.

"İki gönüllü! Vay canına. Harika."

Aman Tanrım.

Donup kalmışız, birbirimize bakıyoruz, Cece bana bakıyor, ben de ona bakıyorum, kalp atışlarımız *Hayır!* diye bağılıyor. Çünkü yaptığımız saçmalıklar bizi bu gerçeği öğrenmeye mahkum etti.

"Sen benim için öldün," diye fısıldıyorum gülümseyen yüzüne.

Ama sonra aniden Profesör Tate, "Önce Cece gelsin" diyerek tehdidi ortadan kaldırır.

Derin ve sesli bir nefes alıyorum, yüzüm eğlenceyle aydınlanıyor. O, onun adını seslendi.

"Evet, hadi yapalım," dedim, yüzümde Cheshire kedisi gibi sırtarak kolumu onun elinden kurtardım. "Sıra sende, Cece."

Yutkunurken yüzü boş ve hafifçe solgunlaşır. Ve göğsümden yükselen kahkahayı bastırmak için tüm gücümü kullanmam gerekir.

Bu senin karman, diyorum, o da bana komik bir şaşkınlıkla bakarken.

"Ve Peter ile eşleşebilirsiniz..." diye ekliyor profesör.

Bu gittikçe daha da iyiye gidiyor.

Peter'ın sakalları çok kötü. O, ironik olmayan dövmeleri ve kötü uzamış sakalları olan zayıf bir adam. Sakallarında yazın Alman çoban köpeği ya da ergenliği bekleyen bir çocuk gibi yamalar var.

Cece ayağa kalkarken alt dudağını ısırıyor, ben ise olabildiğince kendini beğenmiş bir şekilde oturuyorum. Peter yanına yaklaşp göz kırptıyor. Gerçekten göz kırptıyor. Artık içimde tuttuğum kahkaha, nezaketsiz bir şekilde dışarı çıkıyor.

Kafasını aniden bana doğru çevirdiğinde, ben de nezaket gereği öne eğilip, "Tamam, kimya. Görünüşe göre Cupid okunu ateşlemiş..." dedim.

Yanımdan geçerken avucuyla yüzümü geri itti, vücut diliyle *Beni buradan çıkarın* diye haykırıyordu. Ama kaderden kaçış yoktur.

Onların profesörden senaryoları almasını izlerken, evrenin beni gerçekten en çok sevdiğini dileyerek dua ediyorum.

"*Romeo ve Juliet* nasıl?" diye sorar.

Ve o beni gerçekten seviyor. Çok seviyor.

Ellerim kapüşonumdan fırlayarak onların yönüne doğru uzanır, sonra alkışlamaya başlarım. *Tabii ki evet. Cece, bir can simidi arar gibi bana bakarak derin bir nefes verir, ama umarım sonuçlarına katlanır.*

Biliyor musun? Evren gerçekten dilekleri yerine getiriyor. Sonsuza kadar en iyi arkadaşız, kızım. Çünkü oraya çıkıp bir sahne oynamam gerekeceğini biliyorum, ama o sahne öpüşme sahnesi olmayacak... Sevgililer Günü'nde. Şükürler olsun.

Peter onunla konuşmaya çalışırken Cece bana sürekli bakıyor, bu yüzden ben de başka yere bakmak zorunda kalıyorum çünkü kimse bunu yazamazdı, çok komik.

Tiyatro sahnesine çıkmak üzereyken, arkamızda metal çift kapının çınlaması duyulur. Ben de dahil olmak üzere birden fazla kişi arkaya bakar ve hepimiz koridorda yürüyen gölgeli bir figür görürüz.

Uzun boylu, geniş omuzlu bir gölge.

Kargaşa profesörün dikkatini çeker, ancak o bizden daha az meraklı görünür. Sanki kim olduğunu biliyormuş gibi. Bakışlarım o kişi ile profesör arasında gidip gelir, ta ki gölge adam sonunda görünene kadar.

Aman Tanrım. Bu *Seksi Adam*.

Yani, eminim bir adı vardır, ama Cece ve ben ona öyle sesleniyoruz çünkü adını bilmiyoruz. O, kampüste dolaşan, MRS derecesine inanmaya veya onu dilemeye

başlayacağınız kadar rahat bir BDE'ye sahip, tam bir rüya erkeği.

O, feminizmi binadan kaçırıyor.

Gözlerim büyür ve hemen yüzümü, ağzı sevinçle açık olan Cece'ye çeviririm. O, gizlice bana doğru koşar ve koltuğuna oturur.

"Tanrım, o çok seksi," diye kulağıma fısıldıyor, yanımda olduğunu bilmeme rağmen beni irkiltmesine rağmen.

Yakışıklı Adam ve Profesör Tate birbirlerini selamlar ve sessizce konuşmaya başlarlar.

Ben ihtiyatlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Çok seksi."

Profesör başını salladıktan sonra omzuna hafifçe vurdu. Oooh, çok belirgin görünüyorlar. Erkeklerin omuzlarına hayran olmak bir sapıklık mı? Çünkü sanırım bende o sapıklık var.

Cece ve ben, ne dediklerini duymak umuduyla yavaşça, santim santim öne doğru eğiliyoruz, ama duyamıyoruz. Sadece çok gülümsediklerini görebiliyoruz, yani söylenenler kötü şeyler değil.

"Dişleri nasıl bu kadar beyaz olabilir?" diye fısıldadı. "Ve gözleri bu kadar mavi..."

"Çünkü o, erkeklerin nasıl görünmesi gerektiğinin bir örneği gibi."

Hot Guy, gamze ve kendini beğenmiş bir gülümseme, koyu kirpikler ve kristal mavisi gözlerin mükemmel bir karışımıdır. Mürekkep gibi siyah saçları ve bronz ve pürüzsüz bir teni vardır. Çok çekicidir.

"Bahse girerim asla kaçamaz."

Onun başını salladığını hissediyorum. "Ve her zaman güzel kokar... terlediğinde bile."

Hot Guy varken kim ünlülere hayranlık duysun ki?

"Tanrım, duruşuna bak, o bile seksi," diyor Cece, farkında olmadan benim düşüncelerimle aynı fikirde.

Onun elini sandalyenin üzerine koyması ve ön kollarının damarlarının belirginleşmesi beni etkiliyor. Bu çok doğal ve kayıtsız bir hareket, ama ben vahşileşiyorum. Cece çenesini

omzuma dayıyor ve ikimiz de onu izliyoruz. Onu baştan aşağı süzuyoruz.

Ta ki profesör başını kaldırıp bize bakana kadar. O anda biz de hemen geri çekildik, sanki azgın Lucy ve Ethel gibi, birbirimizin yüzüne çarpmadan, bakmıyormuş gibi davranarak.

"Planlarda değişiklik var, oyuncular. Bu Oliver..."

Cece ve ben birbirimize bakıyoruz, kaşlarımızı kaldırmışız.

Oliver, sanki yaramaz bir şey söylüyormuş gibi dudaklarını oynatıyor ve ben gülümsüyorum.

"Genelde buna izin vermem, ama bu sefer erken sınava girmesine izin verdim. Aslında, bana sorduğunda çok sevindim, çünkü bu, onun Off-Broadway oyunu *Perfect Crime* için ilk seçmelere girmesine yardım edebileceğim anlamına geliyordu."

Alkış için bir ara verilir ve biz de alkışlarız, ama bu sırada gözlerim *ona* kayar. Tanrım, gülümsemesi, onu daha da sevmenizi sağlayan, utangaç bir çocukça çekiciliğe sahiptir.

Alçakgönüllü bir adam... Üniversite kampüsünde böyle birinin var olduğunu kim bilebilirdi ki?

Profesör Tate, Oliver'ı tebrik etmeye devam ederken, ben başımı hafifçe çevirip sessizce şöyle derim: "Ollie bizim sınıfta olsaydı, bu aptal ara sınav için daha heyecanlı olurdu."

O burun kıvrır. "Tabii ya. O güzelle karşı karşıya kalırsan, kurabiye gibi erersin."

Kaşlarımı çatarak, ona dönerek daha da sert bir ifadeyle bakıyorum. "Affedersiniz... Benim bir oyunum var... Benim ne tür bir baştan çıkarma becerisine sahip olduğumu bilmiyorsunuz bile. Cinsel enerjimle tanınırım... Seksi erkekler için bir mıknatıs gibiyim."

Başını sallayarak başparmağını kaldırıyor ve sırtıyor. "Evet, sen gerçek bir cehennem kedisisin."

İkimiz de kıkırdayız. Beni yeterince iyi tanıyor, söylediğim her şeyin tamamen yalan olduğunu biliyor.

Saldırgan yakışıklı erkek, muhteşem ve tuhaf bir inek kıza aşık olur sadece filmlerde veya sevimli genç yetişkin kitaplarında olur. Yakışıklılığımız ortak noktamız olabilir, ama eminim ki hepsi bu kadar.

Çünkü model erkeklerin flört pazarı, içlerinde saklamaları gereken şeyleri yüksek sesle söyledikleri için sık sık özür dilemek zorunda kalan kızlara ya da topuklu ayakkabılar kendileri ve çevrelerindeki insanlar için tehlike oluşturduğu için spor ayakkabı giyen kızlara yönelmedikçe... Oliver gibi bir erkekle benim birlikte olmam gibi bir şey söz konusu olamaz.

Ayrıca, onu yakalasam bile ne yapacağımı bilemezdim.

Onu ne sıklıkla yürüyüşe çıkarmam gerekir? Böyle karın kaslarını nasıl beslersin?

Profesör Tate sınıfa ders anlatırken, çiğnediğim sakızın tadı kaybolduğu için sırt çantamdan biraz daha sakız almak için eğildim. Oliver içeri girdiğinden beri nabzımın ritmine göre sakız çiğnediğim için bu durumun yaşandığını fark ettim. Ancak bu durumun komikliğini fark etmeden önce, Cece sırtımı arka arkaya yüz kez vurdu.

"Ne?" diye fısıldayarak, boynumu gererek ona bakmaya çalışıyorum.

Gözleri tabak kadar büyümüş ve içten içe nedenini biliyorum, ama arka planda az önce söylenen sözlerin beynime ulaşması bir dakika sürüyor.

"Rory?" Tate tekrar sorar.

Oh, bu benim adım... Neden benim adımı söyledi...

Aman Tanrım. Kafamı kaldırıyorum, saçlarım yüzüme düşüyor, sanki *The Grudge* filmindeki kızmışım gibi. Sözlerim ağzımdan dökülürken, saçlarımı elimle itip üflüyorum. Yanlış sözler.

"Ne? Neden? Ee... hayır. Ha?"

Cece gülüyor, yüzü hemen kucağına dönüyor. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

"Üzgünüm..." Kendimi işaret ediyorum. "Beni mi çağırdınız?"

Profesör Tate kollarını kavuşturarak başını sallar. "Evet, Rory, seni çağırdım. Lütfen gel ve bu sahne için Oliver ile eşleş..."

Stresli zamanlarda bedenlerini terk eden insanlar olduğunu duydum. Ama ben o kadar şimdiki zamanda yaşıyorum ki, tek yapabileceğim bunu deneyimlemek.

Cece parmaklarını yan tarafıma sokarak vücudumu garip bir şekilde eğip büküyor. Ama yine de kalkmıyorum, sadece Profesör Tate'e bakmaya devam ediyorum, ağzım aniden kuruduğu için yutkunmaya çalışırken çok hızlı göz kırpiyorum.

Oliver bana gülümsüyor, yüzünde şaşkın bir ifade var.

Tate'e bakar, sonra tekrar bana. "Eğer istemiyorsa, ben bir monolog yapabilirim..."

Bu sefer Cece'nin parmağının sert bir darbesi beni ayağa fırlatır ve "Tamam..." diye bağırırım.

Bu, eski en iyi arkadaşımın bana verdiği acıdan kaynaklanıyor, benim onayımdan değil, ama her halükarda Oliver gülerek kaşlarını kaldırıncaya utanıyorum.

Daha kötüsü olamazdı. Hissettiğim aşığılanmayı hafifletecek hiçbir şey yoktu, çünkü davranışlarımdan sonra, bu tür erkeklerin benim için, Oliver için ne ifade ettiğini anladım. Bunu düşünürken başımı eğdim ve pijama pantolonu giydiğimi fark ettim, ama sıradan bir pijama pantolonu değildi.

"Aman Tanrım..." Alnımı kaşıyarak kendi kendime fısıldıyorum.

Üzerimde *Mutlu Sevgililer Günü* yazan büyük beden siyah ekose pantolon var. Ancak tüm harfler silinmiş, sadece *Mutlu V D* yazıyor.

Neden bu bana oluyor? *Seninle arkadaş olduğumuzu sanıyordum, evren . . .* Bu kız gibi davranmak değil. Cece tarafından zaten ihanete uğradım, ama sen de mi, Brutus?

kravaze yakasını doldurma Şekli beni ağlatıyor.

Sahneye doğru ilerlerken, yere bakıyorum ve onunla tekrar yüzleŐmem için yaklaşık on saniyem kaldığının tamamen farkındayım.

Bunu başarmak için tek Őansım bu. Onun öpüşmek zorunda kaldığı tuhaf bir kız hakkında anlattığı bir hikaye haline gelemem.

Hadi ama Rory, hiç yakışıklı bir erkeğin yanında bulunmadın sanki. Kendine gel.

Teknik olarak, o benim gördüğüm en seksi erkek olsa da.

Yine de, ben tam olarak bir trol değilim. Ben sekiyim. Bunu yapabilirim. Bu anı kullanabilirim. Ona hayatının öpücüğünü hatırlatabilirim.

Ruh ikizi olmayabiliriz, ama yine de jeneriğinde adım geçebilir.

Evet, öpücükler için çıtayı yüksek tutacağım ve onun villasına girecek diğer tüm bomba gibi kızlar için işi zorlaştıracacağım.

Bu benim drama derslerindeki mirasım olacak.

Ayrıca, reality dating programlarını izlemeyi gerçekten bırakmam lazım, o dil benim kelime dağarcığıma sızıyor.

Yüzüm yerden kalkar, bakışlarım hemen romantik parıldayan ışıkları yakalar ve tüm güvenimi toplamaya çalışarak zorlukla yutkunurum. Böylece arkamı döndüğümde, seksi bir kedi olmaya hazırım. Bir tanrıça.

Tek sorun, bu aşamada oluşturulan aşk tanrısı vizyon panosunun yardımcı olmaması.

Spot ışığı sahnenin ortasına ışık tutuyor. O ışığın altında durma düşüncesi beni terletiyor.

Bu korkunç.

Ve yaraya tuz basmak gibi, zihnimin derinliklerinde bir ses diyor ki: *Kağıdı bırak ve koş. Eğil, dal ve sahneden kaç.*

İşığın halesinin hemen dışında durmadan önce, bunu hayal ederek neredeyse kendime gülüyorum.

Ben hallederim. Hadi bakalım. Onu Őaşırt.

Profesör Tate bazı talimatlar sıralıyor ama ben hiç dinlemiyorum çünkü işte bu kadar... Dönüp Oliver'ın gözlerine bakacağım, utangaçça gülümseyeceğim ve diyeceğim ki... *Bir dakika, ne diyeceğim ben?*

Belki R ve J ile Sevgililer Günü hakkında biraz küstahça bir şeyle başlayayım...

Jacob Elordi gibi yakışıklı erkeklerin olduğu filmlerdeki kızlar gibi olacağım. Evet, başlıyoruz...

Bir . . .

Dur biraz, o kızların hepsi aptal, tanrıça değil.

İki...

Doğaçlama yap, bir şey düşün, aptal.

Üç...

Gevşek bir hareketle dönerek saçlarımı omzumun üzerinden geriye attım ve hemen Oliver'ın gözlerine baktım.

O sırtıyor. Ben katatonik durumdayım.

Süper beyaz dişleri alt dudağını sıyrıyor, sonra eğiliyor. Bu sefer kokusunu iyice alabiliyorum. Meyve ve odun gibi kokuyor, tabii böyle bir şey varsa.

"Hey, gergin olma. Göz açıp kapayınca kadar bitecek..." Gözleri pantolonuma kayıyor. "Sonra da sevgililer gününü kutlamaya devam edebilirsin..."

Gözlerim birden açılır. "Hayır... hayır, bende yok... Hayır, eskiden *Sevgililer Günü* yazıyordu... ."

Bu, bir kasırganın gelip beni Oz'a sürüklemesi için harika bir zaman olurdu.

O gülümser. "Biliyorum... Şaka yapıyorum. Benim dediklerimi yap, tamam mı?"

Şu anda kelimeler bana yabancı bir kavram olduğu için aptal gibi başımı sallıyorum. Bana o kadar yakın ki, kafamdaki reseptörleri karıştırdı. Düşünemiyorum. Ve bu seks kedisi fiyaskosundan asla kurtulamayacağım ihtimali yüksek. Hayatım boyunca beni takip edecek.

"Ayrıca," diye ekliyor, "bu sahnenin bir öpücük gerektirdiğini biliyorum, ama eminim ki bugün tamamen yabancı birini öpmek senin yapılacaklar listende yoktu.

Öyleyse bunu atlasak nasıl olur? Eminim Tate buna aldırılmaz..."

Konuştüğünü biliyorum, ama beynim de eriyor ve yine de, istememe rağmen, kelimeler ağzımdan dökülüyor.

"Belki de senaryoya sadık kalmalıyız? Ya da, bilirsin, belki de onun umurunda olur. Bu ders notumun yüzde kırkını oluşturuyor. Karakterlere bürünmeliyiz."

Ne diyorum ben? Bu düşünceyi işlediğimi bile hatırlamıyorum. Çaresiz, azgın bir otomatik pilotta mıyım?

Muhtemelen öpüşmemek, dört yıl boyunca hayalini kurduğum yakışıklı erkeğin hayallerinin suya düşmesi anlamına geldiği içindir. Bu bir hayatta kalma mücadelesi ve vücudum bu görevi anlıyor.

Kaşlarını kaldırıyor ve eğer onu iyi tanıımıyorsam, neredeyse utangaç görüldüğünü söyleyebilirim. Ama onu iyi tanıyorum, çünkü onun gibi görünen bir erkek düzenli olarak seks yapar.

Yine de, "Oh," diyerek, çarpık gülümsemesiyle birlikte gamzesini gösteriyor. "Evet... öpüşmek güzeldir." Nefesimi tutarak gözlerimi kırpiyorum, o ise elini arka cebine sokuyor. "Bu arada, soyadını beğendim."

"Seninkini de beğendim..." Yalan söylüyorum.

Soyadını bilmiyorum, ama paylaşmak isterse kabul ederim.

O gülümser. "Karakterler gibi olun demiştin, ben de şaka yapıyordum... Bu, niş bir Shakespeare eseriydi. Bilirsin, çünkü sorun onların soyadları."

"Oh." *Tanrım . . . Tabii ki, ben bir aptalım. O benim soyadımı nereden bilsin ki. Kendimden nefret ediyorum.*

"Hazır olduğunuzda," Profesör Tate'in sesi duyulur.

Oliver yine kıkırdar, bana sadece bir bakış atar ve spot ışığının altına girer, beni de peşinden sürükler.

"İzin verir misin?" diye sessizce sorarak elime uzanır, ben de başımı sallarım.

Güçlü parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor, kalbim o kadar hızlı atıyor ki konuşurken nefesim kesilecek

diye endişeleniyorum. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, o keskin maviliğin etkisiyle anında büyüleniyorum. Sanki gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Sahnenin ortasında duruyoruz, birbirimize kilitlenmişiz, o bana bakarken etrafımızdaki ışıktaki küçük toz zerrecikleri parıldıyor.

"Hazır mısın?" diye sordu, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Gözleri, ellerimizin birbirine değdiği yere düşer ve sonra parmaklarımla nazikçe oynamaya başlar. Gözlerini tekrar kaldırmadan önce dudaklarını yaladığını izlerim. Gözlerinin arkasında utangaçlık ve aynı zamanda... özlem vardır.

Aman Tanrım.

Göğsümün daha hızlı inip kalktığını hissedebiliyorum ve dudaklarım zar zor açılıyor.

Kafasını sallar. "Kutsal bir tapınak gibi olan ellerini kirletmiş olmaktan korkuyorum" — aramızdaki elimi biraz daha yukarı kaldırır, göğsüne dokundurur — "kendi değersiz ellerimle dokunarak..."

"Ne?" Nefes nefese cevap veriyorum, ama o beni görmezden geliyor, hala konuşmaya devam ediyor.

Bana bakışları ve göğsündeki gergin kasları hissedebilmem başımı döndürüyor. Elimini arkasını ağzına götürüyor ve yastık gibi yumuşak dudaklarını üstüne bastırıyor.

Aman Tanrım.

Gözlerimi bir saniye kapatıp bu hissin tadını çıkarırken, açtığımda Oliver bana umutla bakıyordu. Ama tek yapabildiğim gülümsemekti. *Elimi öptü.*

Kıkırdayarak birkaç kez hızlıca göz kırpyorum.

Ona göz kırpyor muyum? Sanırım öyle.

Oliver, gözleri elime aldığım senaryoya gizlice kayarken sırtlıyor. Ancak kaşlarını kaldırarak bakışını tamamladığında anlıyorum.

Hay aksi. Oyun.

Nefesimi tutarak, kağıdı yüzüme yaklaştırırken biraz daha dik duruyorum. Çoğunlukla utancımı gizlemek için.

"İyi ibadet eden..." *Aman Tanrım, sesim neden böyle çıkıyor... Hep boğuk ve seks telefon operatörü gibi.* Boğazımı temizliyorum. "Kendi eline karşı çok sert davranıyorsun, çünkü benim elimi tutarak mükemmel bir nezaket ve bağlılık gösteriyorsun."

Ben okuyor olabilirim, ama Oliver önde, çünkü parmaklarını uzatarak, ben bitirirken ellerimizi birbirine bastırıyor: "Sonuçta, hacılar azizlerin ellerine dokunurlar ve avuç içleri bir araya geldiğinde eller öpüşür."

Dürüst olmak gerekirse, Shakespeare'in ne dediğini bile bilmiyorum. Hile yaptım ve tüm dersi ChatGPT ile geçirdim, ama kolumu yavaşça indirip kağıdın üzerinden baktığımda, bana gülümsedi ve o anda Shakespeare'in dahi bir şair olduğuna karar verdim.

Çünkü Oliver'ın gülümsemesi, sanki beni hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissettiriyor.

Bana daha da yaklaşıyor. Bu, kelebeklerin kanat çırpmasıyla midemde bir karıncalanma hissi yaratıyor.

"Evet, ama azizler ve ibadet edenlerin de dudakları yok mu?"

Dudaklar... Dudaklarım var.

O başını sallıyor, ben de beyinim tekrar yetişene kadar başımı sallayarak ona eşlik ediyorum.

"Evet," diyorum, ağır bir nefes alarak, o satırı hatırlayarak. "Hacı, dua etmek için kullanmaları gereken dudaklar."

Lütfen, Tanrım, bu duayı işit. Kahramanlarınla asla tanışmamalısın derler, ama lütfen onun iyi bir öpüşen olsun. Eğer bunu benim için mahvedersen...

Oliver sırtarak beni nazikçe kendine doğru çekerek vücutlarımızı birbirine yapıştırır. "Öyleyse, sevgili azize, ellerimizin yaptığını dudaklarımız da yapsın." Şimdi yanımızda basılı duran avuç içlerimize bakar. "Sonuçta onlar

bir şey için dua ediyorlar, bir öpücük için, böylece inançları umutsuzluğa dönüşmesin."

Göğsüm onun göğsüne değiyor ve cevabımı neredeyse fısıldayarak söylüyorum: "Azizler ilk harekete geçmezler, ancak dualara cevap verebilirler."

Gözlerimi kırıştırtarak, sağ gözünün yanındaki koyu renkli güzellik lekesine bakıyorum. Tıpkı kendisi gibi kusursuz.

Oliver elini elimden çekip, parmak uçlarıyla nazikçe çenemi okşarken, benim elim dirseğine doğru kayıyor.

"O zaman ben dualarımın kabul edilmesini beklerken kıpırdamayın."

Her şey harika bir yavaş çekimde gerçekleşiyor. Baş, yukarı doğru kaldırdığım çeneme doğru eğiliyor. Aramızda kimya kıvılcımları çakıyor. Dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor. Onun sıcaklığı tenimi gıdıklarken gözlerim kapanmaya başlıyor. Benden bir santim bile uzak değil, yumuşak dudakları benimkilerin üzerinde duruyor.

"Kes."

Gizli kalamayacak kadar yüksek sesle nefesimi tutuyorum, ama Oliver kıpırdamıyor.

Ağzımız birbirine değecek kadar yakın, titrek nefeslerimiz karışıyor, sonra yemin ederim ki "Boş ver" dediğini duyuyorum ve sonra beni öpüyor.

II. PERDE

KARIŞIK SİNYALLER VE BÜYÜK JESTLER ..

.

Oliver

Dört yıl ve üç yüz altmış dört gün sonra

T New York metrosunun özelliği, orada asla en tuhaf kişi olmamanızdır.

Yarısı boş olan vagonda, vücuduna boa yılanı dolamış, neon yeşili tulum giymiş bir adama bakıyorum.

Adam sanki hiçbir şey yokmuş gibi trenle bütün bir yılanla seyahat ediyor.

Kaşlarımı çatarak, diğer tarafa dönüyorum. Orada bir çift, akrobatik direk dansı gibi bir şey yapıyor. Bahşiş kutusu gibi görünen ters çevrilmiş bir şapka bile yok, sadece yeteneklerini geliştiriyorlar.

Bu yüzden direkleri asla tutmam. Muhtemelen birinin mahrem yerlerine sürtünüyordu.

Kafamı sallayıp yüzümü öne doğru çeviriyorum, çünkü en iyi gösteri aslında önümde olan: rahat ayakkabılar giymiş, çantasında Fransız ekmeği, kucağında Kindle olan tatlı görünümlü yaşlı bir bayan.

Metin büyük boyuttadır çünkü kelimeleri görmek için yardıma ihtiyacı vardır.

zonklayan üye ve ıslak kıvrımlar— gibi kelimeler

Kendi kendime gülümsüyorum, düşüncemi tamamlayamıyorum, çünkü gerçekten de her zaman masum görünenler oluyor. Yine de, onun için sevindim. En azından Sevgililer Günü'nden bir gün önce bir şeyler yaşıyor.

Benim tek sahip olduğum şey, Hell's Kitchen'da bir İtalyan'ın sahibi olduğu Çin restoranına giderken yanımda oturan en iyi arkadaşım Benny'nin eşliği. Bu üç nitelik, günümün en tuhaf kısmı bile değil. Hayır, asıl garip olan,

Cupid rolünü oynamak için kiralanmış olmamız. Bir grup kadını, bir tür gizli ödemeyeyle yapılan Galentine Günü brunch şovunda eğlendirmek için.

Yani, akşam yemeğimizi kazanmak için şarkı söylüyoruz. Sorun şu ki, Benny şarkı söyleyemiyor. Ben de öyle.

Ama kira parasına ihtiyacımız var.

Gözlerimi bir an kapatıp bu düşüncüyü sindiriyorum, çünkü hayatım bu hale geldi. Ben yirmi yedi yaşında işsiz bir aktörüm ve hayatta kalabilmek için şarkı söyleyen bir aşk tanrısı olmak zorunda kaldım. Aslında kariyerimin en dip noktasına ulaştım.

Benny telefonundan başını kaldırır.

"Kahretsin. İptal etti."

"Ha?" diye cevap veriyorum, düşüncelere dalmış bir şekilde birinin nonna'sının *parmaklarım ona sığamıyordu*'ı vurgulamasını izliyorum.

"Tanrım, o bir kola kutusu mu yapıyor?" Benny, benim yaptığım şeyi tersine okuyarak fısıldadı. "Bu hastane ziyareti gibi geliyor... Bu kadar kalınlık için bir tür enfeksiyon kapmış olması gerekir, değil mi?"

Boğazımı temizleyerek, onu konuşmayı kesmeye zorluyorum.

"Kim iptal etti?" diye soruyorum.

Kadın başını kaldırıp ona baktığında, o da sırtarak alaycı bir şekilde göz kırpmıyor ve sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Konuştuğum kız."

"Veteriner mi?"

O başını sallar. "Evet, birlikte geceyi geçirmek çok hızlı geliyor dedi."

"Ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Vay canına..." diye uzatır. "Flört konusunda acele etme. Daha yeni konuşmaya başladık."

"Öyleyse neden Sevgililer Günü'nden bir gün önce ona çıkma teklif ettin?" O sırttı, ben de başımı salladım. "Yarın Sevgililer Günü olduğunu bilmiyordun, değil mi?"

O yüzünü buruşturuyor. Ben gülüyorum. Ne salak adam.

Ama Benny çabucak toparlanır. "Burada işimiz bittikten sonra Patty'nin yerine gidelim mi?"

Patty's, ortak dairemizin altındaki bir İrlanda pubıdır. Hayat boyu müşteriler ve ara sıra düzenlenen bekarlığa veda partileri için idealdir.

Kafamı sallıyorum çünkü havamda değilim. Hayatımdaki üzüntülerimi unutmak için bile.

"Hadi, yapmalıyız," diye ısrar ediyor, ama ben onu görmezden gelerek kollarımı kavuşturup geriye yaslanarak gözlerimi kapatıyorum. "Aman Tanrım," diye dramatik bir şekilde inleyip dilini şaklatıyor. "Yine o şeyi yapıyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, onun nereye varmak istediğini bildiğim için kendimden nefret ediyorum.

"Ne?" Bir an durdum. "Hayır, değilim."

O alaycı bir şekilde gülümser ve uzun bir süre sessiz kalır, ben de gözlerimi açıp ona bakmaya başlarım.

"Ne?" diye sinirlenerek soruyorum.

"İşsiz kaldığın her seferinde bunu yapıyorsun ve biz de iğrenç şeyler yapmak zorunda kalıyoruz... Varoluşsal bir kriz yaşıyorsun."

"Kesinlikle yapmayacağım." *Biraz yapabilirim.*

"Evet, öylesin."

"Hayır, değilim."

"Evet . . . öylesin."

Benny başını sallayarak ilk konuşmaya başlarken, ben iç çekip kollarımı açarak hafifçe havaya kaldırıyorum.

"Oyunculuk sana göre değil, bunu sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Dostum. Buzdolabımızın üzerinde, "Arkadaşlar birbirlerinin hayallerini destekler" yazan bir mıknatıs var. Bu cümle tam tersini ifade ediyordu."

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Onu lezbiyen komşularımız için aldım, umarım beni üçüncü kişi olarak kabul ederler. Dikkatini ver."

Ona ne kadar ahlaksız olduğunu söyleyemeden, parmağını havada sallıyor. Bana gerçeği söylemek

üzereyken her zaman yaptığı gibi.

"Şovunun batması bir lütuf oldu—"

İşsizliğin bir nimet olması, temelde sadece Benny'nin anlayabileceği türden bir mantığı özetliyor.

"Geçen ay, toplum merkezindeki o yaramaz veletlerle takılabilmek için iki seçmeyi reddettin. Ne yapıyordun? Ah evet, onlara dramatik bir duraklama yapmayı öğretiyordun, yani osuruklarını tutuyormuş gibi görünmeyi."

Yüzümü karşımadaki yaşlı bayana çevirip, ağzımı hareket ettirerek özür dilerim.

Benny farkına bile varmıyor. Neredeyse durağıma geldiğimiz için koltuğundan kalkmakla meşgul, bir yandan da konuşmaya devam ediyor.

"Yapamayanların öğretir diye saçmalığa inanmayı bırakmalısın. Bence bir şeyde iyi olan insanlar öğretmelidir. Sen harika bir aktörsün ama daha da iyi bir öğretmensin. Bunu seviyorsun."

Ben de ayakta durup kapıların açılmasını beklerken iç çekiyorum. O haklı, ben burayı gerçekten seviyorum. Beklenmedik bir şeydi, ama Çocuk Topluluk Tiyatrosu her zaman haftamın en güzel kısmı oluyor. Sorun şu ki, buradaki maaşım kahve almaya bile yetmiyor.

"Sadece bugüne odaklanabilir miyiz, hayatımın geri kalanına değil? Sadece bir şeye sabrım var. Ve hala bana bugünün tüm detaylarını vermedin... Son şarkı listesi ne?"

Tren yavaşlarken omuzlarını silkiyor ve kimse anlayamadığı cızırtılı bir hoparlörden Elliinci Cadde anonsu geliyor.

"Benny..." Kapılar açılırken ısrarla soruyorum.

Ama o hızla dışarı çıkar. *Orospu çocuğu*. . . İşte bu yüzden en iyi arkadaşının Craigslist'te ek iş aramasına izin vermemelisin.

"Son şarkı listesi ne oldu, Benny... Üç tane hazırlamam gerektiğini ve birini seçeceğini söylemiştin..."

Metrodan üç adımda çıkıyor, ama ben hemen arkasındayım, tam da serin sabah havasının yüzüme çarptığı

anda. Bugün için tek teselli, Şubat ayında mucizevi bir şekilde kar yağmaması.

"Benny," diye bir kez daha arkasından bağıyorum, onun durup gülümseyerek arkasını döndüğünü görüyorum. İnsanlar etrafımızda dolaşiyor, o kayıtsız davranmaya çalışırken yanımızdan geçip gidiyorlar.

"Biliyor musun, şimdi aklıma geldi... Sana planlarda küçük bir değişiklik olduğunu söylemeyi unuttum. Şarkı söylemeyeceğiz..."

Daha fazla açıklama yapmadan, sadece arkasını dönüp caddede hızla uzaklaşır.

Aktör olmama rağmen fazla dramatik olmak istemem ama, onu öldüreceğim için *Law & Order* dizisinin tema müziği kafamda çalmaya başladı.

Ama ne kadar hızlı yürüdüğümüzü düşünürsek, suçumu planlamak için sadece birkaç dakikam var. O bir tabelayı işaret ederken, ben içimden homurdanıyorum.

"Geldik."

Yerinin adını bakıyorum, birden kafam karışıyor. Antonio's Fine Italian Chinese Cuisine, turuncu neon ışıklarla aydınlatılmış.

Bu gerçek bir restoran olamaz, mafya paravanı olmalı. İtalyan Çin yemeği de ne demek?

Benny kapıyı açarken bir dizi sessiz küfür fısıldanıyor ve ben ilk olarak içeri giriyorum. Mekan loş bir ışıkla aydınlatılmış, girişin üstünden sarkan boncuklar yemek alanını lobiden ayırıyor. Hostes, Pisa Kulesi'nin minyatür bir kopyası ve pençesini yukarı aşağı sallayan kedilerden birinin bulunduğu bir standın arkasında duruyor.

Evet, kesinlikle bir mafya cephesi.

"Ben yasadışı bir şey yapmıyorum," diyorum, parmağımı Benny'ye doğrultarak, sırtımı hostese dönerek.

Şaşırmış gibi görünme cüretini gösteriyor.

"Bana güven," diye aceleyle söyler.

Bu pek olası değil. Onu tanıyorum.

Tam da bunu söylemek üzereyken Antonio kendisi de lobide bize katılır. Üç kilo göğüs kılı ve altın sarısı İtalyan boynuzu. Boyu Joe Pesci'ye benzese de sesi çok etkileyicidir. Yine de, söylediği her şey sanki onun en iyi arkadaşıymışsınız gibi gelir. Kollarını genişçe açarak bizi selamlar.

"Benny... dostum... Buraya gel. Buraya gel."

Benny de aynı şekilde ona sarılır. Pesci onun yanaklarını öpmeden önce birbirlerinin sırtlarını okşarlar.

"Selam. Nasılsın?" Benny gülümser.

Oh, tamam, o kadar da Antonio değilmiş.

En iyi arkadaşım omzunun üzerinden bana doğru işaret ediyor.

"Bu benim arkadaşım Oliver. İyi biridir... bilirsin... sana bahsettiğim aktör."

Sal bana doğru gelir, beni kucaklayarak çenemi biraz fazla sertçe okşar. Şikayet etmiyorum çünkü *Goodfellas* filmini izledim. Balıklara yem olmak istemem.

Benny'ye bakarak, "O yakışıklı bir çocuk... Yakışıklı bir çocuk." der.

Bu gerçekten bir mafya filmi olsaydı, bu adamın lakabı Sally Two-Times olurdu, çünkü her şeyi iki kez tekrarlıyor.

"Teşekkürler," diyorum, Benny'nin bu gece bizi belaya sokmadığını içtenlikle umarak.

Kira parasına ihtiyacım var, ağır suçtan mahkumiyete değil.

Sal, hostese sessizce bir şey söyler, hostes başını sallar ve bizi asılı boncukların yanına doğru yönlendirir.

"Hadi çocuklar, kostümlerin nerede olduğunu göstereyim size. Bayanlar sizi yiyip bitirecek. Benny, bunu düşündüğün için sana borçluyum."

Kostümler mi? Bunu mu düşünüyorsun?

"Bu sen miydin?" diye fısıldıyorum. Benny sadece başını sallayıp ellerini kaldırıyor. Ama yine de ekliyorum: "Benim için ölmüş sayılırsın."

Bir şey bana gecenin sonunda tek seçeneğimin tanık koruma programı olabileceğini söylüyor.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diyorum kendime, aynaya bakarak.

Kostüm demek abartılı olurdu çünkü üstüm çıplaktı, altın rengi lamé şort giymiştim ve elimde melek kanatları tutuyordum.

Restoranın arka tarafındaki küçük bir ofisteyiz. Ofiste bir banyo ve masanın üzerinde yığınla kağıt var.

Benny dışarı çıkar, tuvalet arkasında sifon çeker.

"Hiç şarkı söylemedik, değil mi?" diye tekrar kendime soruyorum.

Bu retorik bir soru, çünkü gerçeği zaten biliyorum, ama eski en iyi arkadaşım yine de cevap veriyor.

"Yani... *şarkı söylemeyi* tanımlayın."

Yüzümü ona doğru çevirdiğimde başım yavaşça yana doğru kayıyor.

O sırtarak, "Bana öyle bakma. Sana söyledim, o tatlı bir ihtiyar ve işi pek iyi gitmiyor. Ayrıca kızı da çok seksi. Fikir ortadaydı. Kira ödememiz gerektiğini unuttun mu? Bir taşla iki kuş, dostum."

O konuşmasını bitirirken ben yumruğumu sıkıyorum.

"Ve teknik olarak müzik yapıyoruz. Sadece ağızlarımızla değil, bedenlerimizle."

Ben hamle yapıyorum, ama o geri atlıyor.

"Benny," diye bağıyorum. "Bu, Spirit Halloween ile *Magic Mike*'ın birleşimi."

Ancak o bir şey söylemeden önce, Sal bir elinde minik bir arp, diğer elinde yay ve okla ofise girer.

Nasıl daha da kötüye gidiyor olabilir?

Ne yazık ki okun ucunda sadece vantuz var, gerçek bir uç yok, yoksa en iyi arkadaşımı vurabilirdim.

Sal geniş bir gülümsemeyle, altın rengi köpek dişi parıldayarak, "Kim ne istiyor? Ha... ha?" der.

İki elimi yüzümden siliyorum, çünkü gerçek şu ki, Benny haklı, başka seçeneğimiz yok. Bunu yapmazsak, kirayı ödeyemeyiz. Ve evsiz kalmaktan kurtulmak, bu şortlarla görünmekten daha iyi bir sonuç.

Sal ayrılırken Benny bana ok ve yayını utangaç bir gülümsemeyle uzatarak, "Gösteriye on dakika kaldı. Aşk için biraz dans edelim. Aşk için, bebeğim" diyor.

Kapı kapanır kapanmaz, eski en iyi arkadaşşıma kaşlarımı çatarak bakıp çenemi sıkıyorum.

"Senden nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum."

Ama bana inanmıyor, biliyorum, çünkü kasıklarına çorap sokarken çok gülüyor.

"İster misin?" diye soruyor.

"Hayır," diye bağıriyorum.

Tanrım, hayatım ne hale geldi böyle? Ben klasik eğitim almış bir Shakespeare oyuncusuyum. Broadway'de oynadım... sadece bir hafta sürmüş olsa da. Ve şimdi, pantolonuna çoraplarını tıkmış bir adamın yanında, sabah 11'deki Galentine's brunch şovunda dans etmek zorundayım.

Babam bana, hayatımda beni bir erkek olarak tanımlayacak bir anın geleceğini söylerdi. Bunun altın lamé şortlar, melek kanatları ve Sal Antonio'nun Kaliteli İtalyan Çin Mutfağı ile ilgili olacağını hiç düşünmemiştim.

Ama tüm bunların en can sıkıcı yanı, dans edememem. Gözlerimi kapatıp, ritim duygusu olmayan bir tanrıyı cosplay yapmanın utancına kendimi hazırlıyorum.

Sal kafasını ofisin içine uzatır. "Beş dakika, arkadaşlar."

"Psst," diye seslendi Benny, dikkatimi çekti, ama keşke bakmasaydım çünkü kasıklarını işaret ediyordu. "Fazla mı?"

Bu hayatımın en kötü günü.

Rory

Gareth, yılın büyük bir bölümünü birlikte çalıştığım garip bir adam, karşımda oturuyor. CPA sertifikalarımızla ilgili kendi konuşmasına kendinden geçmiş gibi görünüyor. Yirmi dakika önce dinlemeyi bıraktım çünkü bu restoranın arka planında *Grease* filminin müzikleri hafifçe çalmaya başladı.

Bu gerçekten garip bir restoran.

New York'ta bile, 80'lerin after-hours kulüplerini andıran bir Galentine's brunch'ına katıldığımı söyleyemem. Leonardo DiCaprio filmlerinden çıkmış gibi, kokainin seksi ve kürkün normal olduğu zamanlardan.

Dürüst olmak gerekirse, Sevgililer Günü'nün yaklaştığını tamamen unutmuştum, bu yüzden Gareth bana veda partisi düzenlemeyi teklif ettiğinde kabul ettim.

Gözlerim, bugünün özel menüsünü tanıtan menünün ön tarafına yapıştırılmış pembe kağıt kalbe düşüyor: *5 dolarlık Linguine ve Lo Mein*.

O nedir? Kesinlikle benim bildiğim ve takdir ettiğim türden bir füzyon değil.

Ama işte buradayız.

"Hey, diğerleri ne zaman gelecek?" Diye gülümseyerek soruyorum ve ucuz şampanyadan bolca içilen ücretsiz mimosa kokteylimden bir yudum alıyorum.

Gareth iş hakkında konuşmayı bırakıp bana gülümsüyor.

"Uh-oh. Sana söylemedim mi?" Yüzüm bu soruyu cevaplıyor, ama o bunu önemsemiyor. "Belki unutmuşumdur..." İçkisini uzun bir yudumla içtikten sonra, "Sadece sen ve ben varız..." diyor.

"Ne dedin?"

Sessizlik.

Telefonunuzun acil durum uyarı sesi çaldığı zamanları bilirsiniz, değil mi? Size korkunç bir şeyin olmak üzere olduğunu haber vermek için tasarlanmış olan ses. Olivia Newton-John arka planda "Hopelessly Devoted" şarkısını söylerken, şu anda kafamda çalan ses tam da bu.

Bak, bu adamın bana aşık olduğunu bir yıldır biliyorum, ama ona hiç ilgi duyduğumu gösteren bir işaret bile vermedim. Çünkü kesinlikle ilgilenmiyorum.

Kristalleri deodorant olarak kullanıyor, üstelik bunun için tasarlanmış olanları bile değil... Alışveriş merkezindeki Hot Topic'ten rastgele birkaç tane satın almış ve çalışma saatleri boyunca sürekli koltuk altlarına sürüyor.

Gareth dudaklarını yalarken, sanki bana bir sır veriyormuş gibi kaşlarını oynatıyor. *İğrenç, hayır.* Korkmuş bir şekilde, muhtemelen ayrıntılı bir aşk tuzağına düşürüldüğümü fark ediyorum. Bu durum, bir uzvumu kemirmek istememe neden oluyor.

Mimozamı bir kez daha yudumladıktan sonra kaşlarımı çatarak, umutsuzca yanıldığımı umarak, "Ne demek sadece sen ve ben? Brunch için mi? Çünkü diğerleriyle daha sonra buluşacağız?" dedim.

Evet de, yoksa banyodaki çok küçük pencereden kesinlikle dışarı çıkacağım.

Gareth öne eğilir, dirseklerini masaya dayar ve ben, sağ burun deliğinden dışarı çıkan tek bir burun kılına bakmaktan kendimi alamam. Her nefes alışında bana doğru sallanıyor.

"Hadi ama Roars... rol yapmayı bırakalım," diyor sanki ben asıl meseleyi kaçırmışım gibi.

Bunu kaçırmak isterdim... Lütfen, yanımdan geçip gitsin. Ayrıca, *Roars* mu? Roars kim? Bu benim takma adım değil... Hayır, hayır, hayır. Bu olamaz. Bunun için ne enerjim ne de sabrım var.

Erkekler neden bu kadar... kendileri gibi?

Ve kurbanı suçlamamak için... *beni...* . . ama bu benim hatam. Bu daveti kabul etmemem gerektiğini bilmeliydim. Son üç yılın büyük bir bölümünü, burnumu bir hesap

tablosuna gömerek geçirdim ve şirket ofisimizdeki diğer çalışanlara neredeyse hiç selam vermedim.

Yani... kim veda etmeye geliyordu?

"Gareth," diye başlıyorum, "Sanırım aynı fikirde değiliz..."

Düşüncemi tamamlayamıyorum çünkü o "Şşş" diyor ve sonra alt dudağını ısıyor.

Aklıma gelen tek şey, ablamın bana gösterdiği, 90'lı yılların Color Me Badd adlı erkek müzik grubunun eski bir Google resmi...

O da berbattı, bu da öyle.

"Geçtiğimiz yıl..." der ve derin bir nefes alır. "Benim için çok anlamlıydı. Kimseyi kandıramayız. Baker and Fields'a katıldığım andan itibaren, bu iş sen ve benim şovumuz oldu, değil mi? Ayrılmaz bir ikiliydik."

Gözleri masaya düşer ve sonra tekrar benimkilere döner. Ben irkilirim.

Utangaç mı davranıyor? Erkekler ironik olmayan bir şekilde utangaç davranabilirler mi?

Kafamı sallıyorum. "Gareth, aynı ortak için çalıştık... aynı ofisi paylaştık. Bu kimya değil, coğrafya."

Sanki elini tutmamı bekliyormuş gibi, masanın üzerinde kollarını yavaşça kaydırırken yutkunmasını izliyorum.

Oh hayır... hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır.

"Bir, Gareth..."

Bir an için, ışıklar kararınca restorandaki müzik değişince, zil sesinin beni kurtardığını düşünüyorum. O bana bakmaya devam ediyor, ama ben etrafa bakınmaya başlıyorum.

Düşündüm de, içeri girdiğimizde eğlenceyle ilgili bir yazı gördüm, umarım buradadır.

Ama Gareth bunu fark etmiyor gibi görünüyor, çünkü şöyle diyor: "Gergin olmana gerek yok. Bir şeyler hissettiğini biliyorum..."

Sadece mide bulantım. Bir keresinde konferans masasının altından elini kaldırıp parmaklarını kokladığını

gördüm. . . Neredeydiler, Gareth? Bu soru beni rahat bırakmıyor.

"Dinle..." diye bağıryorum, ama o dinlemiyor.

Bunun yerine, gözlerini benimkilere dikip sözümü keserek, "Bir itirafta bulunmam gerek..." dedi.

Aman Tanrım. Panik içinde bir kahkaha atıyorum. Onun söyleyeceğini düşündüğüm şeydense, bodrumunda ceset sakladığını duymayı tercih ederim.

"Biliyor musun..." diye hızlıca söylüyorum. "Neden kendine saklamıyorsun? Bence insanlar bugünlerde çok fazla şey paylaşıyor ve gizemli olmanın önemli olduğunu söylüyorlar." Parmağımı omzumun üzerinden uzatıyorum. "Tuvalete gidiyorum." *Ve aslında pencereden dışarı çıkacağım.*

Küçük olması kimin umurunda, sığmak için seve seve kaburgamı kırarım. Ayağa kalkmaya başlıyorum, ama Gareth masanın üzerine uzanarak ellerimi tutuyor.

Çığlık atıyorum. "Aman Tanrım."

Bana bakıyor. Bu rahatsız edici.

"Yarın iki kuyruklu yıldızın kesişeceğini ve bunun ilk kez gerçekleşmesinden bu yana kırk yıl geçtiğini biliyor muydunuz?"

"Hayır," diyorum, saat birde gördüğüm, birinin tutuşundan kurtulmanın yollarını anlatan bir TikTok videosunu hatırlamaya çalışarak... Sanırım bir kemer kullanılıyordu, bu yüzden şu anda pek yardımcı olmuyor. *Kahretsin.*

Boğazını çok yüksek sesle temizleyince kaşlarım havaya kalktı. "Biz o kuyruklu yıldızlar gibiyiz..."

"Kırk yıl önce seni tanı mıyordum..."

Kafasını sallar. "Biz birbirimiz için yaratılmışız. Birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzun sırrı yok," diye aceleyle söyler. "Bir düşün. Kahveni nasıl içtiğini bile biliyorum..."

"Bütün ofis için bundan sen sorumlusun... Herkesin işini biliyorsun."

Ellerimi çekip kurtarmaya çalışırken hoparlörlerden "Cupid Shuffle" çalmaya başlar. Terli ellerim olsaydı da ellerimden kolayca kayıp gitselerdi, ne yapmazdım ki, çünkü, Tanrım, beni gerçekten sıkıca tutuyor.

Sesi giderek yükseliyor. "Seni anlıyorum, Rory... Bay Baker sana bağırdıktan sonra seni sakinleştirdiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Beni sakinleştirmedin... O sana bağıırıyordu."

Sanki ters günmüş gibi, gözlerini kapatıp gülererek birkaç kez adımı tekrarlıyor ve söylediklerimi hiç duymuyormuş gibi davranıyor.

Etrafıma bakıyorum, başka birinin bunu görüp beni kurtarmasını umuyorum. Burada bir sürü kadın var, bu inekten kurtulmama yardım edecek bir kız arkadaşaya ihtiyacım var. Ama yardım yerine, odayı birdenbire parıldatan bir disko topu görüyorum.

Başım yine dönüyor. *Neler oluyor?*

Joe Pesci diye adlandırmak istediğim bir adam alkışlamaya başlar ve kalabalığı coşturur. Yüzüm Gareth'a döner, onun beni bu travmadan kurtaracağını umarak, ama o gülümser ve derin bir nefes alır, sanki bu onun anıymış gibi.

Hayır. Söyleme.

"Senden hoşlanıyorum," diye bağıırır, sanki Kate Hudson'ın başrol oynadığı bir romantik komedi filmindeki bir tür ilan gibi. "Rory... New York'ta kalmanı ve benim olmanı istiyorum."

"Nuhooo..." diye uzatıyorum, çünkü bu tam bana göre yapılmış bir korku filmi. "Gareth. Geri al... lütfen."

Ellerimle halat çekmece oynamaya başladığımızda yutkunuyorum ve kadınlar çığlık atmaya başlıyor.

"Roarsss... benim Roars'ım..." diyor, çok romantik bir şekilde.

Ayağa kalkmak için hamle yaptığımda, yan masadan "Otur" diye bir ses duyuyorum. Gareth yine dudaklarını

yalıyor ve ellerimin üstüne doğru eğiliyor. Tanrım. Bu çok fazla parlaklık. Neden ağzında bu kadar çok tükürük var?

Bütün vücudum titriyor, birleşmiş ellerimiz neredeyse bir su bardağını deviriyor. O da ayağa kalkıyor, pes ediyor ama hala ellerimi esir alıyor.

"Sen bir güzelsin," diye bağılıyor. Ölmek istiyorum. "Efsanevi bir yaratık. Lütfen, küçük tatlı şey..."

Tanrım. Ev yapımı şiir okuyor. Durum gittikçe kötüleşiyor. Keşke nasıl uzaklaşacağımı bilseydim.

Omzumun üzerinden tekrar baktığımda, altın rengi kısa şort giymiş ve melek kanatları olan bir adamın kalabalığın ve Joe Pesci'nin büyük zevkine dans ettiğini görüyorum. Aklımı kaçırmışım gibi hissediyorum.

Gareth, tezahüratların arasında aptalca bağırarak dikkatimi çekmek için ellerimi çekiştiriyor.

"Sonsuza kadar birlikte olalım... çünkü biz en zeki ikiliyiz..."

Zihnimle bomba tehdidini nasıl bildiririm?

Bu hayatımın en kötü günü. Çünkü sadece tekmelemek istediğim bir adamla el ele tutuşmakla kalmıyorum, aynı zamanda o da bana aşkını ilan etmek için Sevgililer Günü öncesi bir striptiz şovuna götürmenin en iyi seçim olduğunu düşünüyor. Bu benim hakkımda neyi gösteriyor?

Terlemeye başladığımı hissedebiliyorum.

Etrafıma bakıyorum, yüzümdeki grimasa açıkça görülüyor, ama tek duyduğum yine yanımdaki aynı azgın kızın "*Oturun, ezikler*" sözleri.

Bu sahne sonsuza kadar hafızamda kalacak. Çünkü bu ya katıldığım her akşam yemeğinde defalarca anlattığım en komik hikaye olarak son bulacak... ya da... nasıl öldürüldüğümün çözülmemiş gizeminin giriş bölümü olacak.

"Gareth," diyorum sert bir sesle, şiirini keserek ve sonunda homurdanarak ellerimi kurtarıyorum.

Ama o bana köpek yavrusu gibi gözlerle bakıyor. *Şaka sana, keşke distemper hastalığına yakalanmış olsaydın. Lütfen Tanrım, beni bu durumdan kurtar.*

Sanki dualarım kabul olmuş gibi, etrafıma gül yaprakları yağmaya başladı ve omuzlarım sıçradı. *Ne oluyor?*

Gareth onları yakalamaya çalışıyor, ama ben Stripper Cupid'in hediyesiyle ilgilenmiyorum.

"Hayır, teşekkürler," diye patladım, onları elimden alıp ona geri verdim, avucuna atıp Gareth'a dönerek aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Bu olmayacak..."

Gareth neşeyle bir avuç dolusu çiçek yaprağını bana doğru üfler ve havaya öpücük gönderir. Ben de yüzümü, hala nefretini saçan aşk tanrısına çeviririm, ama birdenbire farklı bir yüzle karşılaşırım.

Orijinal Cupid's değil. Ama geçmişten gelen gömleksiz bir patlama.

Aman Tanrım.

1,80 metre boyunda, çok seksi, mavi gözlü, siyah saçlı, mükemmel dudaklı bir güzellik, üniversitedeki Hot Guy'a tıpatıp benziyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, yüzümde beliren gülümsemeye hayranlık dolu bir kıkırdama eşlik ediyor, çünkü kötü şöhretli üniversite ara sınavımın hatırası mutlu bir şekilde aklıma geldi.

"Romeo?" diye fısıldıyorum.

O da benim kadar şaşkın görünüyor, aynı tür bir sırtış gözlerini bir şekilde daha parlak hale getiriyor.

"Juliet," diye cevaplar.

Hareketsizce duruyoruz, sadece birbirimize bakıyoruz, etrafımızda ise dünya dönüyor: kızlar şikayet ediyor, Gareth aptalca şeyler söylüyor ve pek de sevimli olmayan suç ortağı Oliver'a ne yaptığını soruyor. Yine de ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Oliver, simsiyah saçlarını eliyle taradı ve sırttı. "Vay canına. Seni görmek çok ilginç..." Ok, bacağıma çarpmadan önce hafif bir ping sesi çıkardı. "Üzgünüm," diye aceleyle söyledi, ama ben gülerek onun okunu almasını izledim.

Vay canına... Sırtı ne kadar da güzel şekillenmiş. Nefis.

O, okla oynayarak dikleşir.

"Mesleki risk" diye alay ediyor.

Akıllıca, flörtöz bir şey söylemeye çalışıyorum, ama o hala o kadar yakışıklı ki, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ta ki Gareth fırsatı değerlendirip elimi tekrar tutana kadar. Elimi öperken, dikkatimi ve vücudumu adeta yana doğru çekiyor.

"İğrenç, hayır!" diye bağırarak, hemen cildimin hayatını kurtarmak için mücadele etmeye başladım. "Gareth! Ne yapıyorsun?"

Tek hissedebildiğim, onun bıraktığı tükürük ve Cupid ile olan şansımın alevler içinde yok olması. Bu yüzden kolumu çekerek kurtulmaya çalışıyorum.

"Korkma, sevgilim," diye homurdandı Gareth ve tekrar elimi öpmeye çalıştı. "Sorun yok. Sınanıyoruz, ama anlıyorum. Aşk korkutucudur. Ama aramızdaki kimya..."

"Yok," diye bağırırım. "Bırak beni, ucube."

Oliver'ın güçlü eli Gareth'ın bileğini sıkıca kavrar. "Dostum. O 'Bırak' dedi."

Gareth gözlerini kısmadan önce donup kalır, ama beni bırakacak kadar akıllıdır, bu yüzden Oliver'ın yanına, onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekilirim. Tabii önce sandalyenin sırtından paltomu çıkarmadan olmaz.

"Oh, kiminle uğraştığını bilmiyorsun," diye bağırır Gareth, göğsünü şişirerek sesini daha kalın çıkarmaya çalışır. "Bu *benim* kız arkadaşım. O artık alfanın yanında . . . ve benimle uğraşırsan, sürüyle uğraşırsın."

Dudaklarım açılıyor, ama aslında konuşamıyorum.

Kaşları çatılmış Oliver'a bakıyorum, yüzündeki ifade benimkine benziyor. Bunun ciddi bir durum mu yoksa ikimize de yapılan ayrıntılı bir şaka mı olduğunu anlayamıyoruz.

Sonra Gareth homurdanır.

Gerçekten korkunç bir hırıltı gibi.

İçimden gelen kahkaha durumu daha da kötüleştiriyor, bu yüzden onu hemen geri bastırmaya çalışıyorum, ama Oliver'ın gözleri tabak gibi açılmış olduğu için bu çok zor.

"Broooo" Oliver'ın yanından geliyor — diğer Cupid.

Yutkunup çantamı alıp, bağlam açısından doğru olan tek şeyi söylüyorum. "Ben hiç Jacob'ın tarafında olmadım... o yüzden, ben gidiyorum." Oliver'ın gözlerine bakıyorum. "Beni buradan çıkarır mısın?"

Gareth hala homurdanıyor.

"Kesinlikle."

Oliver, Gareth'a dönmeden önce elimi tuttu ve sıcaklığıyla sardı. "Senin kızını çalacağım. Çünkü ben aşkın tanrısıyım. Haliya işeme."

Bununla birlikte, beni dışarı çıkarır. Dışarısı eksi yirmi derece olmasaydı ve o neredeyse çıplak olmasaydı, bu arkamızda bıraktığımız berbat durumdan en havalı çıkış olurdu.

"Aman Tanrım," diye bağılıyor kapıdan çıkar çıkmaz, elimi bırakıp meme uçlarını kapatıyor. "Bu iyi düşünülmüş bir şey değildi."

"Oh, bekle," diye bağırarak, dönüp dururken gülerek dışarı koşuyorum. "Bunu giy," diyorum ve neredeyse düşecek olan kaşmir paltomu ona doğru iterek uzatıyorum. Tereddüt etmeden onu kapıyor ve üzerine çekiyor. Gerçekten çekiyor, çünkü paltom ona çok dar geliyor, ama eminim ki onun umurunda değil.

Geçen taksiyi durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sürü bizi koklayıp bulmadan buradan gidelim mi? Tabii başka planların yoksa ya da geri dönmen gerekmiyorsa?"

Bunu sormak cesaret ister, ama bu sabah pek de normal bir sabah değildi. Yarın ayrılıyorum, yani cesaretli olmak için bir zaman varsa, o da şimdidir.

Ama sessizlik uzadıkça, beynimde daha fazla neden belirliyor: *Sadece benim paltomla mı gidecek? Yaptığı iş ne olacak? Ya arkadaşı? Muhtemelen seni zar zor hatırlıyordur . . . deli gibi görünüyorsun. Muhtemelen bir kız arkadaşı vardır.*

Ama Oliver ellerinin arasında sıcak hava üfler. "Evet, Teen Wolf'un sonunu görmek için burada kalmak istemiyorum. Ben varım."

Taksi yanaştığında gülüyorum ve o, benim önce binmem için kapıyı a ık tutuyor. Ve yan yana otururken gözlerimiz buluşuyor.

"Bu, muhtemelen bu şehirde başıma gelen en tuhaf şeylerden biri," diyorum sessizce.

"O zaman burada yeterince uzun süre yaşamamışsın."

Kafamı sallıyorum. Ve eve geri dönmeye karar verdiğimden beri ilk kez, daha uzun kalabilmeyi diliyorum.

"Nereye?" diye homurdanır taksi şoförü.

"Benim evim yok..." diyorum, hiçbir açıklama yapmadan.

Oliver umursamıyor gibi görünüyor. Ayrıca gözlerini benden ayırmadan, "152 Seventh Avenue" diyor. Araba hareket etmeye başlıyor ve biz birbirimize bakıyoruz, sonra o ekliyor: "Ee, Juliet, hayatım boyunca neredeydin?"

Oliver

O trafikte geçen kırk beş dakikalık bir taksi yolculuğunun ardından, üniversitede aşık olduğum kızın, yüksek lisansını tamamladıktan ve bir muhasebe şirketinde iş bulduktan sonra son üç yıldır benim şehrimde yaşadığını keşfettim.

Ayrıca yarın sabah Kaliforniya'ya geri taşınacağını da öğrendim. Tam olarak sabah beşinde.

Cupid'e yakın olduğum için, evrenin benden nefret ettiğini hissediyorum.

Tanrım, ne kadar güzel görünüyor. Her zaman öyleydi. Onu kampüste tuhaf arkadaşıyla birlikte, gülüp eğlenirken görürdüm.

Büyülendim.

Rory, kusursuz güzellik ve alaycılığın mükemmel bir karışımıdır. Onunla yakın olmanın keyfini çıkarırken, onun insanları alaycı sözlerle eleştirmesini dinleyebilmek için, kampüsün kahvehanesinde aynı anda bulunmaya özen gösterirdim.

Dört yıl boyunca ona çıkma teklif etmek için cesaretimi toplamaya çalıştım, ama her seferinde beni canlı canlı yiyecekmiş gibi hissettim. Hala da öyle hissediyorum.

Kazakımı başımdan geçirip saçlarımı elime alıyorum, sonra yedek anahtarımı ve biraz nakit parayı alıyorum, çünkü her şeyi restoranda bırakmıştım. Ama onunla gitmeyi reddetmem mümkün değildi.

Ne tür bir aptal böyle bir ikinci şansı elde edip topu düşürür ki?

Bu değil.

Dairemi kilitleyip koridordan geçerek aşağı kata, Patty'nin yanına dönüyorum. Onu İrlanda kahvesini yudumlarken bırakmıştım.

Patty'nin kapısını açtığım anda, onu sahibi/barmen ve yedek anahtarın sahibi ile gülüşürken görüyorum. O, emin ellerde.

Patricia, namı diğer Patty, ben bara yaklaşıp Rory'nin yanındaki tabureye otururken bana gülümsüyor.

"Seni burada görmek ne hoş," diye alay ediyorum.

Sipariş ettiği sandviçi bitirirken kıkırdıyor. Hoşuma gitti.

Bana gülümserken saçları omzuna dökülüyor. "Hala birbirimize rastlamamızın ne kadar çılgınca olduğunu aklım almıyor. Patty'ye, seni beş yıldır görmediğimi söylüyordum."

Başımı sallayıp önümdeki Guinness'ten bir yudum alıyorum ve sonra tüm cazibemi kullanarak işe koyulmaya karar veriyorum.

"Evet, yarın beş yıl olacak. Ama dilini boğazıma sokmakla meşgul olduğun halde yüzümü hatırlamana şaşırdım."

İçkisini neredeyse boğazına geçiriyor, sonra gülerek koluma vuruyor. "Kapa çeneni. Beni sen öptün."

"Yalan. Öpüşmemiz için nedenler sıraladığını çok net hatırlıyorum... iyi notların da bunlardan biriydi. Ben centilmen olmaya çalıştım ama sen vahşiydin... Anlaşılabilir bir durum, Sevgililer Günüydü. Herkes biraz ister."

Ağzı açık kalmış, yüzü kızarmış. Bu beni alt dudağımı ısırmaya zorluyor.

"Tamam..." diye uzatır. "Bu kadar yeter. Hep bu kadar kendini beğenmiş miydin? Yoksa bu yeni bir kişilik özelliği mi?"

Ben göz kırparım, o da şakacı bir şekilde gözlerini devirir.

"Yine de," diye ekliyor, konuşurken bana bakmaya cesaret edemeyen bir tavırla, "izlenim bırakmış olmaktan memnunum. Hemen sonra ortadan kaybolduğun için endişelenmiştim. Dürüst olmak gerekirse, üniversitede sana biraz aşık olmuştum."

Bu, şimdiye kadar duyduğum en kötü ve en iyi şey gibi.

Şimdi gözleri benimkilerle buluştu. "Cece, en iyi arkadaşım, seni tekrar gördüğümü söylediğimde ölecek. Yalan söyleyemem, yıllar boyunca senin nereye gittiğini merak ettik."

Ben irkilirim. "Evet, bugün pek iyi bir örnek değildi."

O gülümser. "Öyleyse bana başlıkları ver..."

Her şeyi yüksek sesle söylemeden önce derin bir nefes aldım.

"Küçük bir kasabadan gelen çocuk, hayallerinin seçmelerine katılır, büyük şehre gelir ve hayatında bir kez karşısına çıkacak bir işi kapar. İyi bir performans sergiler, Broadway gösterisinde rol alır..."

"Tamam," diye araya girer. "Bu harika bir fikir gibi görünüyor..."

Omuz silkiyorum. "Dizi iptal oluyor. Son işinin aslında son işin olabileceğini hatırlatıyor. Varoluşsal bir kriz yaşıyor, çünkü belki de rüya sandığı kadar güzel değildir?"

O başını sallar. "Ah... aç sanatçı olmak sadece teoride romantik."

Gülüyorum. "Evet, öyle bir şey. Ve muhtemelen sadece ait olması gereken insanlar için romantik. Oyunculuğu seviyorum. Bu konuda iyiyim, ama bu işin en sevdiğim yanı topluluk, işbirliği..."

"Eski profesörümüz gibi konuşuyorsun," diye şaka yapıyor, ama bu düşünce aklımda kalıyor.

Ben gülerek iç geçiriyorum. *Tamam, evren. Anladım.*

"Benim hakkımda bu kadar yeter..." diye patladım. "Senin duvarına benim resmimi yapıştırmak için nasıl geç saatlere kadar uyumadığından bahsedelim."

Kafasını geriye atarak gülüyor ve muhteşem boynunu sergiliyor.

"Ah," diye inler. "Yarın ayrılacağım için çok üzgünüm. Seninle daha önce tanışsaydık ne güzel olurdu." O konuşmaya devam ederken, ben de onun kupasına kendi kupamla vurarak onay veririm. "En azından, tanışmış olsaydık daha fazla eğlenebilirdik diye düşünüyorum. New

York'u tam olarak yaşayamadım sanki. Çalışmakla çok meşguldüm."

Belki gözlerindeki ışıltıdır ya da şehir hakkında konuşurkenki hüzünlü tavrıdır, ama bir fikir aklıma gelir ve düşünmeden ağızımdan dökülür.

"O halde bugün benimle geçir... New York'a veda etmene yardım edeyim." O bana göz kırparak hiçbir şey söylemez, ben de eklerim: "Hatta hoşlandığın kişiye tekrar gitmene izin veririm. Hiçbir şart yok."

Rory gözlerimi arıyor ve ben bu kızla başa çıkamayacağımı anlayınca cesaretimi toplamak için bir yudum daha alıyorum. Bar peçetesini ve bir kalemi kapıyor ve üzerine bir şeyler karalamaya başlıyor.

Ne yazdığını anlayamıyorum. Gözlerimiz tekrar buluşmadan önce, merakla kaşlarımı çatıyorum.

Peçeteyi önüme çarptı. "Tamam, Romeo. İşte yapmak ya da görmek istediğim ama hiç yapamadığım şeylerin listesi. Bir bak ve yapabilir misin bir karar ver."

Gülümserim ve başımı eğirim.

Seri katilin el yazısıyla şöyle yazıyor:

Empire State Binası. Central Park'ta buz pateni.

Pizza sıçanını görmek. Rockettes. Stardust Diner...

belki Oliver.

Gülümserim, başımı sallarım ve ona bakarım. "Sırayla mı?"

"Evet, bir iki gün farkla... Günün nasıl geçeceğini göreceğiz."

Aynı anda ayağa kalkarız ve birbirimize bakarken, Patty'ye içkileri benim hesabıma yazmasını söylerim.

Rory uzun kirpiklerini bana doğru kırıştırıyor ve ben iç çekiyorum. "Adamım..."

"Ne?" diye masumca fısıldayarak cevap verdi.

"Hiçbir şey. Sadece senin beni canlı canlı yiyeceğini hep biliyordum..."

Gülümserken dilinin ucu köpek dişlerinin arasında sıkışır ve sonra şöyle der: "Dediğim gibi Ollie, günün nasıl geçeceğini görmemiz gerekecek."

O ön kapıya doğru geçerken ben gülümsüyorum. Çünkü tek bildiğim şey, bu kızın tüm zamanların en sevdiğim anısı olarak kalacağı.

13:00: Empire State Binası

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Sanki tam hızda koşuyormuşum gibi. Neden buna evet dedim ki? Ne diyorum ben... Nedenini biliyorum, onu etkilemek istedim, o yüzden. Ama şimdi bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Yüksekten nefret ederim. Her zaman nefret etmişimdir.

"Kenara bu kadar yaklaşmak zorunda mısın?" diye bağıriyorum ve onu metal kafesten uzaklaştırmak için elimi sallıyorum.

O gülerek duvara doğru bir adım atar. "Hadi ama, korkak tavuk. Düşmemizi engelleyecek bir bariyer var burada. Tamamen güvendeziz."

Her iki elim de dışarı fırlıyor çünkü yemin ederim ki sallandığımı hissedebiliyorum. Titrek bir nefes veriyorum, sanki makarna gibi bacaklarımın üzerinde duruyorum.

Onun listesindeki yerimi sağlamlaştırmak için umduğum yol bu değildi. Aptal gibi görünüyorum.

Yine gülüyor, bana doğru geri yürüyor, elimi tutuyor ve beni arkasına sürüklüyor.

"Bekle, bekle, bekle... yavaş ol..." Onun yanına oturmadan önce fısıldıyorum, avuçlarım terliyor.

Ancak o bunu umursamıyor gibi görünüyor, çünkü biz şehri seyredirken elini bırakmıyor. İçimdeki paniği durdurabilirsem, aslında bu silüeti keyifle seyredebilirim.

Şehir günlerce uzanıyor. İnanılmaz bir şey.

Ve biz en tepedeyiz, burada kornaların sesi ya da insanların sesleri duyulmuyor.

"Tanrım, ne kadar güzel." Diye iç geçirir. "İnsanların bu şehre nasıl aşık olduğunu çok iyi anlıyorum."

Konuştüğünü biliyorum, ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Üniversiteden beri hiç değişmemiş, beş yıl içindeki tek fark gardırobunun gelişmiş olması. Artık VD pijamaları yok.

"Şuna bak," diye haykırır, kolunu sallayarak. "Bugüne kadar hiç gelmediğime inanamıyorum. Ama aslında bu mükemmel, çünkü aşk havada dolaşırken gelmek için daha iyi bir zaman olabilir mi?"

İndirimli fiyatlardan yararlanarak birbirlerine sarılan tüm çiftlere gülümsüyor.

"Gerçekten bırakmak istediğinden emin misin?" diye şaka yapıyorum, ama bana baktığında, bu sorunun gerçek bir niyetle sorulmuş olabileceğini düşünüyorum.

Onu daha önce tanımamış olmaktan nefret ediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diye nefesini vererek cevapladı. "Hayır... ve evet. Aileme, özellikle kız kardeşime ve yeğenime daha yakın olacağım için heyecanlıyım. Ve bu şehirden ihtiyacım olan her şeyi aldığımı hissediyorum... özellikle de şimdi veda turundayken. Ama..."

Daha fazla ayrıntıya girmiyor. Yine de anlıyorum. Sonunda elini benim elimden çekip parmak uçlarına basarken, narin parmaklarını metal kafesin etrafına doladığını hissediyorum.

Her şeyi görmek istemesi çok sevimli. Manzaraya bakarak gülümsüyorum, sadece soğuk rüzgarda uçuşan birkaç saç telini veya burnunun ucunun pembeleştiğini fark etmek için arkama bakıyorum.

"Eminim tüm şehri görmüşsündür," diyor, bana bakarak.

"Evet. Ben dışa dönük biriyim... Asla evde olmak istemiyorum. Gittiğim her yere dahil olmayı seviyorum."

Gülümser ve kendi kendine *dışarıdaki kişi* diye tekrarlar.

"New York'tan ayrılır mısın?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Ve bu doğru. Bu hayali düşünmek için hiç o kadar uzaklara gitmedim. "Oldukça ciddi bir ilişkimiz var. Bunu düşünmem için olağanüstü bir şey olması gerekir."

Rory ve ben sessizce durup şehri seyrediyoruz, etrafımız öpüşen çiftlerin selfie'leriyle çevriliyken biz de tüm bu manzarayı i imize çekiyoruz. Orta parmağının benimkine dokunduğunu hissediyorum, sonra parmağımı kavrıyord.

"Hey," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Gece sonunda unutursam diye. Bugün çok güzel vakit geçirdim. Tekrar karşılaştığımıza sevindim."

Gülümserim, hala dışarıya bakarak, cevap vermeden önce, "Ben de."

Rory

15:00: Central Park'ta buz pateni

Bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun?" Oliver beni tekrar geçerken bağıyorum.

Buraya geldiğimizden beri buz pateni pistinde dönüp duruyor. Hem kışkanç hem de etkilenmiş durumdayım. Ayrıca çok seksi. Ceketinin altında kasları dalgalanıyor. Isındığında ceketinin fermuarını açtığında, açgözlü gözlerimi ondan ayıramadım.

Bu gece onunla çıplak kalmam için beni coşkuyla teşvik eden Cece'ye en az üç fotoğraf göndermiş olabilirim.

Onu ikna etmek için pek bir şeye gerek yok. Bu yüzden onu flörtöz bir şekilde listeme ekledim. Hediye atın dişine bakmak için tam bir aptal olmak gerekir.

Evren sana ikinci bir şans verdiğinde, onu değerlendir.

Ve üniversitedeki o öpücüğün her anını hatırlıyorum. O öpücük, o günden beri her öpücüğün çitasını belirledi.

Oliver arkasını dönerek geriye doğru kayma becerisini sergiliyor.

"Gösterişçi," diyorum ve onu güldürüyorum.

Ya da belki de, ilk kez buraya gelen beş yaşındaki çocuklarla birlikte rayları tuttuğum için bana gülüyor.

Elini uzatırken yavaşça kayıyor. "Hadi ama. Sürekli tutunamazsın."

Evet, yapabilirim.

Michael Bublé'nin "Save the Last Dance for Me" şarkısı çalmaya başlar ve o kaşlarını kaldırır.

"Empire State Binası'nın tepesinden aşağıya bakmaya çalışan cesur adam ne oldu?"

Gölüyorum ama başımı sallıyorum. "Önce bana niteliklerini söyle?"

Benim yanımda kayarken, konuşurken yavaşça dönerek kesinlikle gösteriş yapıyor.

"Şey, bak, lisede Sophie adında bir kıza çok aşkıttım..."

"En iyi hikayeler hep böyle başlar," diye araya giriyorum.

"Sophie ile mi? Onun etrafta dolaştığını fark etmemiştim..."

"Sus." Kıkırdamaya başladım. "Devam et lütfen."

Gölümsüyor. "Sophie büyüdüğünde Olimpik patenci olmak istiyordu. Ben de beş hafta sonu üst üste ve yaz boyunca kazandığım tüm parayı buz pateni öğrenmek için harcadım. Sadece onun sevdiği bir şeyi yaparak onu etkilemek için."

"Aman Tanrım." Bayılmak üzereyim. "Bu çok tatlı. Eminim çok etkilenmiştir. Seni nasıl kaçırmasına izin verdi?"

Omuzlarını silkiyor ve göz kırpmıyor. "Vans ayakkabılarında delikler olan ve defterinin her yerine Bob Marley çıkartmaları yapıştırmış bir kaykaycıya aşık oldu. Son duyduğumda, mezun olduktan sonra Hawaii'ye taşınmışlar, bir sürü çocukları olmuş ve bir sörf dükkanı açmışlar."

Ben irkilirim. "Ah be dostum. Bu çok zor."

Oliver ellerimi tuttu ve çenesini hafifçe salladı. "Şimdi, bana güven... Yavaş olacağım."

Kafamı sallıyorum, ama yine de ona ellerimi uzatıyorum.

"Beni düşürme."

"Yapmayacağım. Ama bana bak, yere değil."

Titriyorum ve gerginim. Gözlerimiz buluştuğunda dudağımı ısıyorum. Ama yine de dizlerim çok bükülmüş gibi hissediyorum. Aptal göründüğümü biliyorum.

"Bu iyi. Sen sakın ol, tüm işi ben halledeceğim."

Ben kıvranıp çığlık atıyorum, ama Oliver dediği gibi beni sabit tutuyor.

"Aman Tanrım. En son istediğim şey kıcımlı kırıp beş buçuk saat boyunca uçakta oturmak."

O gülüyor. Bazı çocuklar yanımdan hızla geçiyorlar, dikkatimi çekiyorlar ve "bunda çok kötüyüm" hissini biraz daha artırıyorlar. Sanırım yüzümdeki ifadeyi fark ediyor, çünkü "Biraz daha hızlı gidelim" diyor.

Ben yüzümü buruşturunca, "Seni koruyacağıma söz veriyorum. Düşmene izin vermeyeceğim. İzci sözü. Ayaklarını böyle it. Aşağıya bakabilirsin." diye ekliyor.

Onu taklit etmeye çalışıyorum, ama ayak bileklerim ilk kez yürüyen yavru geyiklerin ayakları gibi hissediyor. Bu yüzden dikkatimi dağıtmak için konuşmaya başlıyorum.

"Biliyorsun, bunun doğru olduğunu bilmek için senin gerçekten bir izci olup olmadığını sormama bile gerek yok."

"Bu ne anlama geliyor?"

Birisi üç metre uzağa düşer, ikimiz de oraya bakarız, sonra birbirimize gülümseriz.

"Bu demek oluyor ki" — daha hızlı kaymaya çalışarak nefes veriyorum — "seni sadece birkaç saattir tanıyorum, ama sen samimiyet saçıyorsun. Tamamen yeşil bayrak... gerçekten iyi birisin."

Sanki karnına yumruk atmışım gibi homurdanıyor. "Korkunç iyi adam suçlaması olmasın."

Ben alaycı bir şekilde soruyorum: "Neden iyi adamlar *iyi* olarak anılmak istemiyorlar? Bunun nesi yanlış? Amaç bu değil mi?"

Oliver benden uzaklaşarak kayıyor, kollarım geriliyor ve panik başlıyor.

"Sen iyisin. Sorun yok. Ve soruna cevap vermek gerekirse, iyi erkekler senin gibi kızları asla elde edemez. Muhtemelen bu yüzden yarın için randevum yok."

Kafam karıştı. Ve bunun yüzümden okunabileceğini biliyorum. O çok yakışıklı. İsteddiği her kızı elde edebilir. Bunun farkında değil mi?

O, vahşi doğada yaşayan bir tek boynuzlu at gibidir. Kendini bilmeyen mükemmel bir on numara. Onu karanlıkta tutmak istemem yanlış geliyor... Tıpkı *The Village* filminde olduğu gibi, insanlar 1700'lü yıllarda yaşadıklarını

sanıyorlardı, ama bu, onları yozlaştıracak dünyadan uzak tutmak için yapılan bir oyundu.

"Oliver." Kıkırdarım. "Sen Michelangelo gibisin. Muhteşemsin... Kadınların sana atlamadığını iddia etmeyi bırak."

O sırtarak cevap verir. "Bazen... ama Rory, ben tiyatrocucu bir çocuğum. Hamlet'ten alıntılar yaparım ve çok fazla müzikal ezberlerim. Beni tanıyan çoğu kadın benim eşcinsel ya da sıkıcı olduğumu düşünür."

Çılgılık atarak gülüyorum. Kendimi tutamıyorum. Yüzüme yarı utanmış, yarı eğlenmiş gibi bakması beni daha da güldürüyor.

"Kişiliğimin aşağılanması seni eğlendiriyorsa ne mutlu sana," der ve ben neredeyse ikiye katlanırım.

Bu çok kötü bir hareket, çünkü koordinasyonumu tamamen bozuyor ve dengemi kaybediyorum. Ve birdenbire ellerimi Oliver'dan çekip, bir araba galerisinin önündeki şişme maskotlar gibi havada sallamaya başladım.

Oliver'ın adını haykırarak bağıriyorum, o da güçlü kollarıyla belimi sarıyor. Dönerken saçlarım yüzüme düşüyor ve patenlerim yerden kalkıyor. Beni tutuyor, ben de kollarımı boynuna doluyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp çarpışmaya hazırlanıyorum. Ama tek duyduğum bir gürültü: Oliver'ın sırtı pony duvarına çarpıyor.

"Vay canına. Anladım. Sorun yok," diye fısıldadı, çünkü vücutlarımız birbirine yapışmıştı.

Gözlerimi çok hızlı kırpiyorum, çevremde olanlara aşırı duyarlıyım.

Onun parmak uçları süveterimi kavradığında başım geriye doğru çekiliyor. Ve o beni yere indirirken avuç içlerim göğsünü okşuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, nefes nefese.

Hareketsiz bir şekilde bana bakıyor ve bu bana tiyatro sahnesinde geçirdiğimiz o günü hatırlatıyor. Aramızdaki kimyanın kıvılcımları.

Bazen hayal gördüğümü düşündüm, ama kesinlikle görmemiştim.

Hadi Oliver. Boş ver, beni tekrar öp.

Ama o an bizi alıp götürmeden önce, gülümser ve başını sallar.

"Üzgünüm." Vücudumu kendinden çok hafifçe uzaklaştırıyor ve bu beni kaşlarımı çatmak istememe neden oluyor.

Beni öpmek istemiyor mu? Yoksa öpmemesi gerektiğini mi düşünüyor?

"Üzülmene gerek yok, sözünü tuttun."

Oliver alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır ve konuşmadan önce yavaşça dışarı doğru çeker.

"Mesele şu. Ben iyi bir adam olmak istemiyorum... ama haklısın, ben iyi bir adamım. Ve listende hala üç şey daha var. Şimdi seni öpmeme izin verirsen, turu bitirebileceğimizi garanti edemem."

Gülümsemekten yanaklarımın ne kadar ağrıdığı ya da şu anda ne kadar kızardığı için utanmam gerekirdi. Ama utanmıyorum.

"Senin sıkıcı olduğunu söyleyenler yalan söylemiş. Sırada neresi var?"

Biraz mırıldanarak belimi sıkıyor. "Şey, bir sokak köpeği ve sonra Met'e uğrayıp bir dethaw ve bir arama yapmayı düşünüyorum... çünkü Rockettes'i izlemeye girebileceğimizi düşünüyorum."

Oliver

18:00: The Rockettes

Rory, benimle gizli şov bağlantım arasında bakışlarını gezdirerek, adeta ayak parmaklarının ucunda zıplıyor.

"Bizi gizlice Rockettes'i izlemeye götürdüğüne inanamıyorum. Harikaydı. 10 cm daha uzun olsaydım, kimse beni katılmaktan alıkoyamazdı," diye nefesini verirken, beni daha da gülümsetiyor.

Rockette komşumun eşi ve ekip üyesi Lisa gülümsüyor. "Teknik olarak, *ben* sizi içeri soktum . . . Ona tüm övgüyü vermeyin. Zaten kafası çok büyük."

Gülüyorum. "İnanılmaz. Ben de ikinizin Benny'den nefret ettiğini sanıyordum."

Lisa şakayla karışık bir şekilde yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Rory'ye el salladı ve sahne kapısını kapattı. Şimdiye kadar tanıdığım en güzel kıza baktım, ellerimi ceplerime soktum ve yürüyeceğimiz yöne doğru eğildim.

O da onu takip ediyor, ama çok heyecanlı, çok hızlı yürüyor, sonra dönüp benimle konuşuyor. Konuşurken elleri her yere sallanıyor.

"Ne inanılmaz bir gösteri. Her zaman onlardan biri olmak istediğimi söylerken ciddiylim. Uzun boylu ve esnek olamayacağımı anlayana kadar gerçekten bu hayali kuruyordum."

Rory şovunu izleyerek gülüyorum.

"Ve onların komşusu olman ne kadar harika. Onlar da çok sevimli bir çift."

Sessizce başımı sallıyorum, sadece gülümsüyorum.

Rory saçlarını yüzünden çekerek, gözleri parlayarak bana bakıyor. "Çok mu konuşuyorum... Heyecanlandığımda böyle olur."

"Hayır... Sanırım bütün gece dinleyebilirim."

Dudaklarını sıkıştırır ve utangaçlaşarak başka yere bakar.

Kaldırımında yürürken, sokak lambaları yanıp sönerken aramızda sessizlik büyür.

Sonunda sessizliği bozar. "Biliyor musun, az önce senin soyadını bile bilmediğimi fark ettim."

Yüzüm onun yüzüne yaklaşıyor. "Ben de seninkini bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırarak önce benim başlamamı işaret ediyor. Ben de öyle yapıyorum.

"Adams... Oliver Adams."

"Smith... Rory Smith" derken gülmeye başlar.

Onun kahkahası durmadığında, "Ne? Ne bu kadar komik?" diyorum.

Ama Rory başını sallar. "Hayır... sadece... biz çok sıradanız. Adams ve Smith mi? Pilgrim şapkaları ve üzerinde küçük altın tokaları olan ayakkabılar giysek daha iyi olur."

Onun kahkahasına ben de katılıyorum çünkü haklı bir noktaya değindi. O kadar çok gülüyoruz ki, olduğumuz yerde durup kalıyoruz. O, kendini toparlayamadan omzuma birkaç kez vuruyor, sonra da mizahı yerini tam bir dehşete bırakıyor.

Rory çığlık çığlığa bağırıyor, terrier büyüklüğünde bir sıçan yanımızdan geçince neredeyse vücuduma tırmanmaya çalışıyor. Ağzında pizza kabuğu var.

İçgüdülerim devreye giriyor, çünkü o kolunu boynuma dolarken, ben de bir kolumu uzatıp onu kucaklayarak gelin gibi tutuyorum.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım." Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyor.

Gülümsüyorum. "Söylemeliyim ki, bunu listeden silebileceğimi hiç düşünmemiştim."

O zorlukla yutkunur. "Bir daha asla görmemek için. Çok korkunçtu. Zıplıyordun."

Onu yere indirmeden önce, altına saklandığı arabaya bir göz atıyorum, ama Rory yerle hiç ilgilenmiyor.

"Hayır, beni yere indiremezsin!"

"Seni bir sonraki durağa kadar neredeyse dört blok boyunca taşımamı mı istiyorsun?"

O coşkuyla başını sallar. "Lütfen... ya da en azından arabaların önünden geçelim."

İnsanlar yanımdan geçiyor, bazıları bakıyor, bazıları gülümsüyor, ben pes etmeden önce. Çünkü nasıl pes edebilirim ki? O benim onu taşımamı istiyor.

Bu gece o gülümsemenin kölesi olan ben kimim ki?

"Tamam... ama sadece bir tane daha görürsen beni alçıya alacağından korktuğum için."

O kıkırdayarak ben yürümeye başlıyorum. "Özür dilerim... seni incittim mi?"

Omuz silkme hareketim pek iyi bir oyunculuk değil, ama ben inandırıcı olmaya değil, çekici olmaya çalışıyorum. "Sorun yok," diyorum, güçlü görünmeye çalışıyormuş gibi yapıyorum. "Yani... boynumda bir iki çizik olabilir... belki iz kalabilir. Ama dayanırım."

"Ah, zavallı bebek."

Parmak uçları boynumu okşuyor ve ben onu biraz daha sıkı tutmaktan kendimi alamıyorum, Times Meydanı'na yaklaştıkça kalabalığı yarıp geçiyoruz. Kolum hiç yorulmuyor, çünkü onun dokunuşuyla içime dolan adrenalin, üç blok daha yürümek için bana yeterince güç veriyor.

Başını geriye doğru eğip tüm ışıkları içine çekiyor ve ben ona bakmadan edemiyorum.

"Bu geceye kadar bu kaosu içine hiç girmiş miydin?"

O da başını sallar. "Evet, buraya taşındığım ilk hafta sonu. Bir grup arkadaşımın Fast Dude adlı süper kahraman kostümü giymiş bir adamla fotoğraf çektirdik... Ona kim olduğunu sorduğumda, Flash olduğunu söyledi, ama ismin lisansını alamadığını da ekledi."

Gülüyorum. "Sadece New York'ta olur."

Onu tutmaya devam etmek için çok kalabalık, ama yine de tutmak istiyorum, bu yüzden yavaşlıyorum. "Sanırım artık tehlikeden kurtuldun. Fare yok... en azından görebildiğimiz kadarıyla."

Onu yere indirdiğimde burnunu buruşturuyor, ama ben doğrulmadan önce nazikçe boynumu kavırıyor ve uydurduğum görünmez çiziklere bir öpücük konduruyor.

Dudakları yumuşak ve başımı çevirip elimi boğazına dolamak ve onu deli gibi öpmek istiyorum. Ama listesi neredeyse bitti ve ben sözümün eriyim.

Sessizce nefes verdim, sonra ayağa kalkarak, dudaklarını yalayan kadına baktım. "Daha iyi misin?"

Keşke bilseydi.

"Aç mısın?" diye soruyorum, cevabın evet olmasını umarak, ama o başını sallıyor. "Tamam," diyorum. "O zaman Fast Guy'ı ve belki de onun yeşil arkadaşı Strong Dude'u bulalım ve sen akşam yemeğine hazır olana kadar Times Meydanı'nda aptalca şeyler yapalım."

Onun parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, ben bizi kaosa sürüklemekten önce. Bu sırada aklımdaki tek şey, hala boynumda onun dudaklarını hissedebiliyor olmam.

Beni öpmeme izin verdiğinde, bunu asla unutmamasını sağlayacağım. Bu kesin.

Rory

11 p.m.: Stardust Diner

Oliver, ünlü Stardust Diner'da sıra beklerken yanımda duruyor. Kapıdan yaklaşık on kişi uzaktayız ve kapı her açıldığında, neşeli müzik dışarı sızıyor ve heyecanımı artırıyor.

"Burası eğlenceli bir yer, seveceksin." Sanki beni tanıyormuş gibi, çok emin bir şekilde söylüyor.

Ama bir bakıma, sanırım öyle. Bu gece birbirimizi gerçekten tanıdık, her ne kadar en alışılmadık şekilde olsa da. Sanki, bir daha birbirini görmeyecek iki insanın yapabileceği gibi, sansürsüz bir şekilde.

Bugün tüm gün boyunca bir tür ham ve filtrelenmemiş bir hava vardı. Sanki birbirimizi etkilemek için yaptığımız tüm çabaları ve numara yapmayı bir kenara bırakmışız gibi, çünkü ne anlamı var ki? Sadece bu günün bu anı var. Bu durumu oldukça sevdim.

Az önce bile, Times Meydanı'nda takılırken. Her şey, fotoğraf çekmek için aşırı ücret talep eden rastgele karakterlerin olduğu turistik şeyler değildi. Hayır, Oliver bana en sevdiği Broadway gösterilerini gösterdi, onları ne kadar sevdiğini ve çocukken ona nasıl ilham verdiklerini anlattı.

O kadar heyecanlı ve canlıydı ki, ben de onları sevmeye başladım.

Başarısını asla övünerek ya da abartarak anlatmadı. Aslında tam tersini yaptı. Geleceğin ne getireceğini bilmediğimizi konuştuk. Hatta ona, oyunculuk yerine yapabileceği bir şey olarak, memleketimdeki yeğenimin

drama okulunu gösterdim, çünkü onun çok iyi bir öğretmen olacağını düşünüyorum.

Ve karşılığında, eve döndüğümde sosyal hayatımı sürdürmek ve sadece işe odaklanmamak için katılmam gereken kulüpleri araştırıyordu.

Bu, yabancılar tarafından yapılan bir şey değildir. Ve yüzüme yayılan gülümseme de sadece bir arkadaşın uyandırabileceği bir şey değildir.

Ben titrediğimde, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Hareket ediyorsak sorun yok, ama burada durmak hipotermiye yakalanacağımı hissettiriyor."

Gülüyor, eldivenli ellerimi tutup kendi elleriyle birlikte ceketinin ceplerine koyuyor. Onu görmek için başımı daha fazla kaldırmam gerekiyor çünkü az önce bana bu günün hatırası olarak bir Yankees şapkası almamı zorladı.

Aptalcaydı, ama aynı zamanda o günümüzü hatırlamamı istemesini de sevdim.

Yüzlerce selfie çektik, saatlerce güldük, insanları izledik, bu yüzden asla unutamam. Sonuç olarak üç evlilik teklifine tanık olduk, bu çok çılgınca.

"Sanırım bir gecede en fazla evlilik teklifi rekoru kırdık. Ne dersin? Ama aynı zamanda, Sevgililer Günü'nden bir gün önce, neden beklemek istemezsin ki?"

Bir saniye düşünceli bir şekilde bana bakar, sonra başını sallar.

"Evet, ben de öyle düşündüm. Ve sanırım haklı olabilirsin, bir günde üç tane çok fazla... Ama sonuncusu..."

Dramatik bir nefes alıyorum. "Biliyorum. Ben de onlar için biraz endişelendim. Kalbini döküp birinin sana *hayır* demesini hayal edebiliyor musun?"

İkimiz de gülüyoruz ve tekrar sıraya giriyoruz. Neden bir sonraki soruyu sorduğumu bilmiyorum, ama belki de Oliver'da beni onun hakkında her şeyi bilmek isteyen bir şey var.

"Hiç evlilik düşünecek kadar aşık oldun mu?"

Kafasını sallar. "Hayır, dürüst olmak gerekirse, hiç gerçekten aşık olduğumu sanmıyorum. Birini sevdim, ama hayatımı onunla geçirmek isteyeceğim türden bir aşk... Hayır, sanırım hiç öyle bir şey hissetmedim." Kapıya tekrar yaklaşırken bana bakar. "Peki ya sen?"

"Hmm." Burnumu kırıştırıyorum. "Hayır, ben de. Sanırım her zaman, doğru kişiyi bulduğumda, ilk görüşte aşk olacağını ummuşumdur. Erkeklerin, "Oradan ayrıldıktan sonra arkadaşımı aradım ve 'Evleneceğim kızla tanıştım' dedim" dediği türden bir aşk hikayesi."

"Oooh, umutsuz bir romantik. Sen tehlikeli bir türsün."

Gözlerimi devirdim. "Kapa çeneni. Aşk, havai fişekler ve patlamalar gibi olmalı. Seni derinden sarsan bir şey olmalı."

Gülümsüyor. "Hmm, evet, bunu sevdim."

Onu seviyorum.

Oooh, bu geceyi bu kadar özel kılanın saatin tik takları mı yoksa o mu olduğunu bilemiyorum... ama zihnimin derinliklerinde bir ses bunun son kullanma tarihi olmadığını söylüyor.

Ve bu beni Cinderella gibi hissettiriyor, çünkü altı saat sonra tekrar balkabağına dönüşüp Kaliforniya'ya gideceğim ve onu bir daha asla görmeyeceğim.

O kapıya bakıyor. Ben onun çenesine bakıyorum. Bir başka düşünce daha oluşuyor, ilkinden daha az sağlıklı bir düşünce.

Listede hala son bir şey var. Ve bunu gerçekten yapmalıyım...

Yüzümde bir gülümseme belirir.

"İki," der Oliver, kapıyı koruyan görevliye, ellerimi ceplerinden çekip beni içeriye götürmeden hemen önce.

"Ee?" diye ekliyor, bana bakarak, sonra iki katta masaların üzerinde durup şarkı söyleyen tüm insanlara bakarak. "Beklentileri karşılıyor mu?"

Gülümsüyorum çünkü öyle, ama tek düşünebildiğim ne kadar hızlı yiyebileceğimiz çünkü Oliver'ın da aynı şekilde yaşayıp yaşamadığını gerçekten görmek istiyorum.

OLIVER

Açlıktan ölmüş olmalı, çünkü yemeğini bir çırpıda yedi. Tabağını tamamen boşalttı, ben ise hamburgerimin yarısını bile bitiremedim.

O, nazikçe peçeteyle ağzının kenarlarını sildikten sonra bana gülümsediğinde ben de gülümsüyorum.

"Hesabı alalım mı?"

Yüzüm bir anlığına şaşkınlıkla bitmemiş tabağıma düşer. Sanki daha yeni gelmişiz gibi hissediyorum. *Belki de müziği sevmiyordur?*

"Evet, tabii..." Zaten hazır olan garsona işaret ediyorum.

Bu tür yerler masaları hızlıca boşaltmayı severler ve kapanış saatine yaklaştık, bu yüzden çok hızlı olacaktır.

"Hoşuna gitmedi mi? Beklediğin gibi değil mi?" diye soruyorum ve son bir ısırık daha alıyorum.

Kafasını sallayıp saatine bakmadan önce, gergin bir kahkaha gibi bir ses çıkarır. Bu benim dikkatimi çeker.

Hamburgerimi ağzıma tıktırmış halde, onun fısıldadıklarını dinliyorum: "Saat 12:01... Bu da Sevgililer Günü demek. O yüzden listemdeki son maddeyi de tamamlamak istiyorum. Benim olmaya ne dersin?"

Onun söylediklerini anlamam bir dakika sürer, ama daha yavaş çiğnerim, onun gerginliğini yutmasını izlerim. Sonra boğulurum.

"Aman Tanrım," diye bağırarak masanın üzerinden uzanıp sırtıma hafifçe vurmaya çalışıyor, ama ben ağzım doluyken "Mm-hmm... mm-hmm" diye mırıldanıyorum.

Tabii ki. Noel Baba gibi listeleri kontrol ediyoruz.

Yemeğimin geri kalanını tabağıma bırakıp hemen ayağa kalkıyorum ve cüzdanımdan para çıkarırken suyum alıp bir dikişte içiyorum.

Nefes nefese elini tutmak için işaret ederken, masaya banknotları atarken gözleri her saniye daha da büyüdü.

"Gidelim... Evet, hadi. Ceketini al... Al şunu."

Garsonun yanından geçerken kıkırdar ve ben, "Nakit para masanın üzerinde. Hepsini al" derim.

Eminim ki o da hemen arkamda koşuyor, ama yeşil ışık yaktı. Gazı köküyorum.

Kapıdan çıkar çıkmaz, artık kendimi tutamayacağım için dönüp yüzünü avuçlarım. Dudaklarım dudaklarına yapışır ve tüm vücudunun gevşediğini hissedirim. Kollarını bana dolayarak, ilk kez bunu yaptığımızda bahsettiğimiz azizlerin elleri gibi dudaklarımızı birbirine bastırır.

Oof. Dudakları mükemmel.

Parmaklarım saçlarını okşuyor, başlarımız eğiliyor. Uzaklarda alkışlar ve ısıklar duyuyorum ama umurumda değil çünkü sonunda bu kızı öpebiliyorum ve bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

Nefes nefese geri çekilir, ellerini bileklerime sıkıca tutturur ve bana bulanık bir bakışla bakar. Bir kez, sonra iki kez gözlerini kırpar, sonra gözleri gökyüzüne doğru kayar.

"Gördün mü?" Sessizce güldü. "Kuyruklu yıldızlar."

Ama başımı sallıyorum çünkü ona bakıyorum. Sadece ona. O güzel gözler gülümserken tekrar benimkilerle buluşuyor.

"Zaman geçirmek için iyi bir fikrin var mı? Yaklaşık üç saatim var..."

"Evet," diye fısıldayarak, bir öpücük daha için eğildim. "Birkaç tane var."

Derin bir nefes alırken gözlerim hala kapalı, sabah ışığı perdelerimin aralığından sızarak beni uyandırmaya çalışıyor. Gülümsüyorum, geriniyorum, onun adını söylemek üzereyim ki fark ediyorum...

Eh, neyse...

O gitti. Gözlerimi açıp etrafa bakınıyorum. Dün gece, ya da teknik olarak bu sabah, bambaşka bir şeydi. Sihir gibi hissettim, ki bu çok uygun çünkü şimdi, puf, o ortadan kayboldu.

Onun sözlerini duyuyorum, başını eğmiş, alnında ter damlaları, yüzünde bir gülümsemeyle.

Başka bir hayatta bir şeyler olabilirdik.

Evet. Boğaziyle köprücük kemiği arasındaki çukuru fısıldayarak öptüm. *Olacaktık.*

Başımı yana eğip, uyuduğu yastıktan kokusunu almayı umuyorum, ama bunun yerine, üzerine listeyi yazdığı bar peçetesini görüyorum.

Her bir öge çizilmiş, ama benim adımın etrafında bir kalp var. Ortasından bir ok geçiyor.

Gülümserim, onu alırım, ama bunu yaparken katlanır ve bu da gülümsememi on kat daha büyük yapar, çünkü arkasında koyu çizgilerle onun numarası yazmaktadır.

Tereddüt etmeden telefonuma uzanıyorum, Benny'nin onu odamda bırakmış olmasına minnettarım. Onu telefonuma kaydettiğim anda bir mesaj gönderiyorum.

Ben:Senin her zaman sevip terk eden tip olduğunu biliyordum. Hem de Sevgililer Günü'nde.

Kabarcıklar yükselir, sonra kaybolur, ama midem sürekli bulanır.

Juliet:Onları bırakmak mı? Sana numaramı verdim. Seni sadece anılarla baş başa bırakabilirdim.

Başka bir mesaj geldiğinde gülüyorum.

Juliet:Ama övgü bekliyorsan, bil ki bu uçağa sadece senin için wifi bağlandım. Şimdi bana eşlik et. Uçuş uzun ve yanımdaki adam az önce çoraplarını çıkardı. Bu da bugün aşk hissetmemi engelliyor.

Ben:İğrenç. Bekle, güzelim... Cupid FAA'yı arıyor...

Bir hafta sonra

Juliet:Merhaba.

Juliet:Soğukkanlı davranıp önce senin mesaj atmanı bekliyordum, ama sabırsızlanıyorum.

Ben:Ne . . . İlk önce mesaj attım. Senin gittiğin sabah.

Juliet:*iç çekiş* O sayılmaz. İlk sefer *KONUŞMADAN SONRA* en önemlisidir. Herkes bunu bilir.

Ben:Anladım. Bekle. Seni engelleyeceğim ve sonra engellemeyi kaldıracığım, böylece yeniden başlayabiliriz.

Juliet:Hahaha. Ne yapıyorsun?

Ben:O pizza sıçanını düşünüyorum. Güneş nasıl?

Juliet:İğrenç . . . ve muhteşem. Çok fazla görmüyorum ama. İşler çılgınca, Mart sonuna kadar rahatlamayacağım. Korkarım yine hayatım yok. Kar nasıl?

Ben:Tanrım. Artık beni takip etmeyi bırak . . . sadece beni özlediğini söyle. Hava durumu uygulamasına kadar alçalmaya gerek yok.

Juliet:Başka bir hayatta.

Ben:Başka bir hayatta.

RORY

İki Hafta Sonra

Romeo:Beni dinle . . . yeşil çay temelde sıcak ıspanak suyudur.

Ben:Daha fazla bilgiye ihtiyacım var . . . Rengi mi yoksa tadı mı karşılaştırıyorsunuz?

Romeo:Harika bir soru... renk.

Ben:iç şunu.

Ben:Yap şunu. FaceTime'la ara beni . . . Öğle yemeğindeyim, izlemek istiyorum.

Romeo:Oooh, ne kadar sapıkça. Ben varım.

Üç Hafta Sonra

Ben:Sana bahsettiğim kızı hatırlıyor musun?

Romeo:Slacks ile Birks mi?

Ben:Hayır . . . diğeri.

Romeo:Yetişkin olarak uğur böceği tokaları mı?

Ben:Hayır . . . diğeri, diğer olan

Romeo:Tofu ve Nutella!

Ben:*EVEET!!!!* Şunu dinle, masasında erkek arkadaşıyla çekilmiş bir fotoğrafı var . . . Uzun mesafeli bir ilişkileri var . . . New York sürüsünden hangi alfa ile çıktığını tahmin et.

Romeo:Öyle olmadığını söyle . . . Sanırım gerçekten herkes için birisi var.

Ben:Doğru. En azından artık misilleme konusunda endişelenmene gerek yok. Yani, onun kız arkadaşını çaldın sayılır.

Romeo:Sayılır mı? Neredeyse üç hafta sonra hala benimle konuşuyor. Bence o artık benim sayılır.

Ben:Kahretsin . . . başka bir hayatta.

Romeo:Belki . . . ya da bunu karmaşık olarak nitelendirebiliriz ve işten çıktığında beni arayabilirsin, yatakta FaceTime yapabiliriz.

Gülüyorum ve alt dudağımı ısııyorum. Bu karmaşık bir durum olmalı. Ama öyle değil. Ve onu kesinlikle arayacağım.

Ben:Tamam.

OLIVER

Bir Ay Sonra

Juliet:Tamam. Bugün en üretken kişinin ben olduğumu bilmelisin. Bu yüzden dairemden hiç çıkmadığım için beni taciz etmeyi bırakabilirsin. Yeğenimin oyununu izlemek için biletimi aldım. Bu arada, oyun Romeo ve Juliet'in "modern" versiyonu. Ne kadar sevimli, değil mi? Arabamı yıkattım. Tüm faturalarımı ödedim ve sonunda dairemdeki son kutuyu da açmayı başardım.

Ben:Şu haline bak! Bir dakika . . . biri kimliğini mi çaldı? Bu gerçekten benim Juliet'im mi?

Rory bana temiz arabasının yanında durup öpücük gönderen bir selfie gönderdi.

Ben:İnkâr edilemez. O bir güzellik. Tabii ki arabadan bahsediyorum.

Juliet:Tabii ki.

Ben:Ayrıca, gününün patronu olma yolu. Tamam, sıra bende . . .

Juliet:Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.

Ben:Benim de haberlerim var . . .

Ben:Hazır mısın?

Juliet:Dökülme

Ben:Oturuyor musun?

Juliet: Oliver!!!!

Ben:Bir iş buldum.

FaceTime çalmaya başlar.

"Kapa çeneni!" diye bağırıyor, zıplayarak. "Bu harika, Ollie!"

O konuşmaya devam ettiği için ben de gülüyorum, laf sokamıyorum.

"Hangi gösteri? Off Broadway mi? On Broadway mi? Başrol müsün? Seni sahnede görmek için bilet alacağım!"

Omuzlarını sallayarak beni daha çok gülümsetiyor. Ve küçük bir yalan söylediğim için daha da gergin hissediyorum.

"Aslında birkaç hafta önce rezervasyon yaptırdım, ama her şey imzalanıp tamamlanana kadar uğursuzluk getirmek istemedim. Açılış gecesi 10 Nisan."

Kaşlarını çatar. "Bu benim yeğenimin oyunu, ama gösterim tarihlerini ve biletlerin ne zaman satışa çıkacağını bana haber ver, çünkü ön sırada oturacağım. Seninle gurur duyuyorum. Her şeyi hak ediyorsun."

Tanrım, gülümsemesi beni tam gözlerimin ortasından vuruyor.

"Teşekkürler." Onun güzelliğine bakarak, telefonu kapatmak istemediğim için, "Şu anda nereye gidiyorsun?" diye ekliyorum.

"Şey," diye uzatır. "Bu hafta tek izin günüm olduğu için kız kardeşimle takılacağım..." Gözlerini kısar. "Neredesin? Burası senin evine benzemiyor."

Telefonu yüzüme yaklaştırıyorum. "Benny biraz dekorasyon yaptı."

O gülerek başını sallar. "Beni sonra arar mısın? Netflix izleyip ofisimdeki tüm tuhaf tipler hakkında dedikodu yapabiliriz. Barrettes ve Tofu ekşi mayalı ekmek mayası konusunda tartışmaya başladılar. Çok ilginçti."

Gülümsüyorum. "Tamam. Kız kardeşinin evine vardığında bana mesaj at."

Bana selam veriyor. "Emredersiniz, Kaptan."

"Hey," diye sesleniyorum, kendimi tutamıyorum. "Seni özledim. Bu delilik mi... Seni sadece bir günlüğüne gördüm, ama seni... özledim."

Telefona bakarak gözlerini kırıştırır ve gülümser, sesi daha sessizdir. Utandığında sesi hep böyle olur. "Ben de seni özledim. Ne yaptığımızı tam olarak bilmiyorum, ama bunun bitmesini istemiyorum. Sorun olur mu?"

Ben başımı sallıyorum, telefonu kapatmadan önce ona bakıyorum, çünkü bu kız olağanüstü ve hayatımı

değiştireceğini biliyorum.

3. PERDE

SONSUZA KADAR MUTLU

Rory

Nisan

Excuse me," diye fısıldıyorum.

Rahatça oturmuş, çocuklarının oyununu izlemeye hazır olan insanların önünde beceriksizce dolanıyorum, çünkü kaba davranıyorum ve yeğenimi görmek için geç kaldım.

Ama bu benim hatam değil, iki ay öncesine geri dönmüş gibi hissettiren bir lobiden geçmeye çalışıyordum.

Bu şehirde bulunabilecek her türlü kalp süslemesinin yanı sıra *A Night of Love* (Aşk Gecesi) yazan bir afiş vardı. *Biri tatil sonrası müthiş bir indirimden yararlanmış.*

Ama doğrusu, bu bana Oliver'ı, birlikte geçirdiğimiz geceyi ve tanıştığımız günü hatırlattı. Kendi kendime gülüyorum, görünüşe göre Sevgililer Günü bizim için şanslı bir gün.

Keşke burada olsaydı.

"Özür dilerim," diye bağıriyorum, zaten bana kızgın bir şekilde bakan bir kadının ayağına basarken.

O da sıkı bir gülümsemeyle karşılık vererek, "Tamam" der.

Eyvah. Bu sanki *trafikte oyna* gibi hissettirdi.

Kız kardeşim bana ters ters bakıyor, ben de omuz silkiyorum, ama koridorun ortasındaki koltukları alan o.

Ona ulaştığım anda, kolumu yakaladı, beni koltuğuma çekti ve neredeyse gömleğimin kolunu yırttı.

"Tamam, tamam..." diye tısladım.

Ama gözlerini kısıyor. "Geç kaldın."

Üç küçük çocuk perdenin arkasından başlarını ve melek gibi yanaklarını gösterirken ben sahneye doğru hareket

ediyorum. "Henüz başlamadı."

Gözlerini devirip içini çeker. "Neyse, burada olduğuna sevindim. Yokluğunu çocuğuma açıklamak zorunda kalsaydım seni öldürürdüm."

"Dinle beni, bayan. O çocuk için ateşin üstünde yürürdüm. Bunu asla kaçırmazdım... ama yalan söyleyemem, bir anlığına hayal dünyasına dalmıştım."

"La-la land" derken, "Oliverland"ı mı kastediyorsunuz?

Gülümsüyorum. O da gülümsüyor. Ama la-la land'in aslında, daha sonra uzun bir FaceTime görüşmesi yapmak için göğüs dekoltemin çok özenle seçilmiş bir fotoğrafını gönderirken yakalandığım anlamına geldiğini bilen tek kişi benim. Ve bunun uzun süreceğini biliyorum. Tanrı 4K'yı korusun.

Kız kardeşim elini sallıyor. "Sadece senin, tek gecelik bir ilişki olması gereken uzun mesafeli bir erkek arkadaşın olabilir."

Gülüyorum. "Doğru. Biz garipiz, ama işe yarıyor."

"Aşık olana kadar..." diye alaycı bir şekilde söylüyor, ama ben ona bakmıyorum.

Çünkü sanırım ona aşığım. Havai fişek ya da patlama değildi, ama kemiklerime kadar sarsıldığımı hissediyorum.

Bunu kız kardeşime itiraf etmek üzereyim, ama ışıklar sönmeye başlıyor.

"Oh, zamanı geldi," diye aceleyle dışarı çıkarken, programın bir kopyasını kucağıma bırakıyor. Üzerinde küçük aşk tanrısı okları var. Bu beni gülümsetiyor.

Ona heyecanlı bir bakış attıktan sonra dikkatimi sahneye çevirdim. Perde açılmadı, ama spot ışığı yandı ve bir adam aniden sahnenin yanından yürüdü.

Kız kardeşim omzuna dokunduğunda nazik alkışlar yükselir ve o fısıldayarak, "Programın direktörü" der.

Başımı sallayarak programı açtım ve onun adını görmek için gözlerimi kısarak baktım. Ama onun yerine, yeğenimin adının yanında *garson #1* yazdığını gördüm. Altı yaşındaki

küçük sesiyle bana *yemek* görevlisi olduğunu söylerken çok sevimliydi.

"San Francisco Çocuk Tiyatrosu'na hoş geldiniz..."

Tuz ve karabiber rengi saçlı, lacivert blazer ve tişört giymiş yaşlı bir beyefendi sahneden dışarıya bakıyor.

"Seyirciler arasında bu kadar çok tanıdık yüz görmek bizi çok mutlu etti. Çocukların her yıl bu tiyatroya gelip yeteneklerini geliştirmelerini görmek her zaman çok güzel. Ama dürüst olmak gerekirse, bu yıl biraz buruk bir duygu yaşıyoruz."

Ne olup bittiğini bilmediğim için kız kardeşime bakıyorum, ama o dikkatle dinliyor.

"Bildiğiniz gibi, bu benim son yılım."

Seyircilerden duygusal homurtular yükselir, ancak yönetmen gülümser ve takdirle bir kez başını eğerek selamlar, sonra devam eder.

"Sizin bilmediğiniz bir süre boyunca, yerine geçecek birini asla bulamayacağımızdan endişelenmiştim. Arama süreci uzundu. Bu pozisyona layık görülecek kişinin sahip olması gereken özelliklerin listesi kadar uzundu. Bu iş için gerçek bir sevgi ve her gün rastlayamayacağınız türden bir çocuklara adanmışlık gerekiyor."

Göğsümde hafif bir ağrı var çünkü bunu önceden bilseydim keşke. Oliver'a çok ısrarcı davranırdım. O mükemmel olurdu. Ama ona aşık olduğum için ülkenin diğer ucuna taşınması için yalvaran ne kadar deli bir insan gibi görünürdüm.

Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bile bilmiyorum... Yani, hissettiğini düşünüyorum, ama bu sadece bir umut olabilir.

Yönetmenin sesi, mikrofon yüzüne yaklaşıyormuş gibi giderek yükseliyor.

"Ancak büyük bir heyecanla, size San Francisco Çocuk Tiyatrosu'nun yeni direktörünü ve muhtemelen en sevdiğim insanlardan birini tanıtmak istiyorum... onu sadece altı

haftadır tanıdığım halde. Oliver Adams'ı sahneye davet edelim."

Yüzüm iki kez bakmadan önce kız kardeşime döner. *Bir dakika. Ne?* Etrafımdaki herkes alkışlıyor, ama ellerim hala havada asılı duruyor ve hareket etmiyor.

"Senin neyin var?" diye fısıldadı kardeşim, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak, ama ben de öyle hissediyordum.

O nasıl burada? Aman Tanrım.

"Bu Oliver..." diyorum ona, ama o sanki onun adını onaylar gibi başını sallıyor. "Hayır, bu *benim* Oliver'ım."

"Bekle, ne?" diye sordu, gözleri benimle sahne arasında gidip geliyordu.

Ama o kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsüyorum ki, yerinde duramıyorum. Arkamdaki insanların büyük hayal kırıklığına rağmen ayağa fırlıyorum, ama umurumda değil.

Tanıdık, delici mavi gözler hemen bana kilitleniyor. Ve şimdi, kız kardeşim bize tam ortada ve sadece dört sıra geride koltuklar ayırttığı için çok mutluyum.

O mikrofonu alıp salona hitap etmeye başlamadan önce, ikimiz bir an birbirimize bakarken o çocuksu gülümsemesini gösterir.

Buradan çıkmam lazım... lobisine. Tanrım, ne yaptığımı bilmiyorum. Oliver yüzünden kafam çok karışık.

O burada.

O kalıyor.

Ellerim koltukların kolçaklarına dokunurken, herkesin ayaklarına takılıp tökezlemeye başlıyorum, ayak parmaklarına basıyorum ve dengemi kaybedince neredeyse birinin kucağına oturuyorum.

"Üzgünüm... üzgünüm..."

Omzumun üzerinden ona baktığımda, elinden gelenin en iyisini yapacağına ve çocukların yeteneklerini geliştirebilecekleri güvenli ve kapsayıcı bir ortam sağlayacağına söz verirken gülümsediğini görüyorum.

Broadway'deki deneyimlerini San Francisco'ya taşımaktan ne kadar heyecan duyduğunu anlatıyor ve ben onu dinliyorum, ama aynı zamanda koridora çıkabilmek için önümdeki son kişiyi tamamen geçiyorum.

Bu, romantik komedi filmlerinde karakterlerin bu anın sonsuza dek mutlu yaşayacakları hayatlarının başlangıcı olduğunu bildikleri o çılgınca romantik anlardan biri gibi geliyor.

Koridorda dururken saçlarımı yüzümden çekip, gömleğimi düzelterip, popomu güzel gösteren kot pantolonumu giyip giymediğimi hatırlamaya çalışıyorum. Ben merdivenlerden yavaşça geriye doğru adımlar atarken, o oyunu tanıtmaya başlıyor.

Esas olarak onun yüzünü daha uzun süre görmek istediğim için. Ama izlediğim için mutluyum çünkü perdeler yavaşça açılıyor ve Oliver şöyle diyor: "Bu bizim modern zamanın *Romeo ve Juliet*'i. Bu yüzden lobiden sahneye kadar, Sevgililer Günü'ne geri dönüyoruz, çünkü aşka adanmış bir gün kadar romantik ne olabilir ki? Bu özel hikaye, Cupid'in küçük bir dürtüsüyle gerçekleşen olasılıksız tanışmalar ve ikinci şanslar hakkında. Daha önce yazılmış trajediyi aşıyor. Çünkü bizim *Romeo ve Juliet*'imiz yıldızların, ya da daha doğrusu kuyruklu yıldızların kaderinde birleşmiş. Onlar birbirleri için yaratılmışlar."

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor, gülümsemem yüzümde kalıyor, çünkü sahne görünür hale geldikçe, tanıdık bir balon kemeri ve yıldızlı bir geceye benzeyen bir tavan görünüyor.

Küçük bir aşk tanrısı gibi sahneden iniyor, elinde yay ve ok, üzerinde altın rengi lamé şort var, tavandan aşağı iniyor. Gülmemek için elimle ağzımı kapatıyorum.

Sormama bile gerek yok çünkü bu oyunun bizim hakkımızda olduğuna eminim.

İki genç, sahnenin zıt taraflarından yürüyerek birbirlerine bakıyorlar.

"Merhaba," diyor Juliet.

"Hey," diye cevaplar Romeo. "Şimdiye kadarki en kötü ders, değil mi? Yani, kim yabancıların öpüştüğü bir üniversite ara sınavını umursar ki?"

"Bu fena bir fikir değil," diye Juliet patlar.

Kızın seyircilere bakış şekli herkesi güldürüyor, ama sonra Cupid yayını geri çekip ona bir ok atıyor ve bir grup küçük melek Pat Benatar'ın "Hit Me With Your Best Shot" şarkısını söyleyerek koşarak geliyor.

Dönüp, iki basamak birden atlayarak kapılardan geçip lobide duruyorum.

Nefesim kesildi, etrafa bakınıp duruyorum ve daireler çiziyorum.

Nerede o? Geleceğini biliyorum. Biliyorum işte.

Arka cebime uzanıyorum, ama telefonumu içinde bırakmışım. *Kahretsin. Gözümün ucuyla kapının yanında birini görüyorum, o tarafa doğru yönelip sahne arkasına birini gönderebilir mi diye soruyorum.*

Belki de beni gördüğünü sandım... ya da belki dışarı çıkamıyor.

Ama konuşmak için ağzımı açtığım anda, uzaktan bir kapının açıldığını duyarım. Nefesim kesilir çünkü Oliver bana doğru koşmaktadır. Yüzü kızarmış, gözleri parıldamaktadır, sanki buraya koşarak gelmiştir. Ve gülümsemesi, benim hissettiğim aynı neşeyi yansıtmaktadır.

Ayaklarım da hızla ona doğru hareket ediyor, donup kalmadan, sadece ayakta durup birbirimize bakmadan önce aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bu gerçek gibi gelmiyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diye nefes veriyorum, hala şok halindeyim.

"Bu kadar mutlu olduğuna inanamıyor musun? Yoksa uzaklaştırma emri çıkarmak için ayrılacağına inanamıyor musun?"

Gözlerine bakıyorum, kalbim çok hızlı atıyor. "Mutlu olan..."

O, *Phew* diye mırıldanarak alnını silerken, ben söylemek istediğim geri kalanları aceleyle söylerim: "Neden bana

söylemedin?"

"İş yerinde ritmini bulmanı istedim. Şimdiye kadar çok yoğun olacağını söylemiştin, ben de dikkatini dağıtmak istemedim. Ayrıca, umutsuz bir romantik olan kıza aşık oldum, ona havai fişekler ve patlamalar sunmak istedim."

Telefonunu çıkarır ve bana bir mesajlaşmayı göstermek için ekranı çevirir. Benny ile olan bir mesajlaşmadır.

Benny:Ee . . . Bütün gün süren randevu nasıldı?

Oliver:Sanırım evleneceğim kızla tanıştım.

Nefesimi tutarak ona bakıyorum.

"Merak etme" diye gülerek, "Bugün evlenme teklifinde bulunmayacağım, ama o berbat küçük tiyatrodaki tanıştığımız anda, sen pijamalarla, ben de Profesör Tate'e o Romeo ve Juliet sahnesini oynaması için kırk dolar ödediğimde, sana aşık olduğumu bilmelisin."

Ona bakarken ağzım açık kalıyor.

O sırtarak belime uzanır, vücudumu kendine doğru çeker, tam o sırada tiyatronun içinden "Kes" sesi gelir.

O anı hatırlayarak gülüyorum, ama bu sefer Romeo beni öpmek zorunda kalmıyor çünkü ben kollarımı onun boynuna dolayarak önce ben onu öpüyorum.

Oliver Adams, hayal ettiğim her şey. O, Cupid'in oku ve bir azizin duası, Jane Austen ve Charlotte Brontë. O, parmak uçlarının köprücük kemiğimi okşaması ve güneşin teninde hissettirdiği sıcaklık.

Ama en önemlisi, o benim sonsuza kadar mutlu olduğum kişi.

Yazar Hakkında

Trilina Pucci, Amazon ve *USA Today* en çok satan yazarlarından biridir ve *One Killer Night* ve *Evil is Forever* adlı kitapların yazarıdır. Popüler kültür ve Sanpellegrino uzmanı olan yazarın asıl tutkusu, arzu, duygu ve kahkahaların derinliklerine inen, okuyucuyu baştan çıkaran romantik romanlar yazmaktır.

Trilina Pucci'nin diğ er eserleri

İki kitap. Bir katil d ueti.

  Skull Slasher ısısı.

  Kiss Kötü  aka.

  Fire Karanlık, lezzetli bir romantizm.

A k sabırlıdır.

A k naziktir.

A k seni arkadan bı aklayacak.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM